Tapınakçıların Hazinesi - 1

Bu kitap özgün olarak 2006 yılında yayımlanmıştır.
Dijital yayını www.masonpedia.com sitesinde 2015 yılında yapılmıştır.
Burada özel olarak dört bölüme ayrılmıştır.

Öykülere başlamadan önce, okura yararlı olacak bilgiler

Kitabımızın adı, Tapınakçıların Hazinesi... Konu kapsamı da öyle olacak. Yer yer ilgisiz gibi görünse bile anlatılacak şeyler ya onun çevresinde dönecek ya da onunla bir yerden bağlantısı bulunacak.

Dendiğine göre bu hazine öyle zenginmiş ki değeri dünyaya bedelmiş. Bu sözde belki abartı olabilir ama yüzyıllar boyunca çok kimse bu hazinenin peşinde koşup durmuş.

Bu hazine ile ilgili öyküler, tarih bakımından günümüzden yedi yüzyıl önce başlıyor.

1306 ve 1307 yıllarında, Avrupa'nın apayrı iki yerinde önce birbiriyle ilgisiz gibi görünen birer olay yaşanmış. Tarihin akışı, sonradan bunları birbirine bağlamış.

Olayların ilki İskoçya'da geçiyor. Tapınakçıların hazinesi ile doğrudan hiçbir ilgisi yok. Buna karşın, sonradan âdeta akıllara durgunluk verecek sıkı bir bağlantı kurulmuş.

İskoçya kralı olarak nitelenen John Balliol 1296 yılında ölünce, taht uzun süre sahipsiz kalmış.

Tahtın adaylarından Robert Bruce, rakibi John Comyn'i bir kilisede kıstırıp, hunharca öldürmüş. Papa 5. Clement, bu olayı Hıristiyan inancıyla taban tabana zıt görerek onu aforoz etmiş.

Robert Bruce, İskoçya'da görkemli bir tören düzenlenerek tahta çıkarılmış. Taç giymiş. Oysa o tarihlerde bir kralın taç giyebilmesi için papanın onayı gerekli. Bunun üzerine papa, İskoç halkının tümünü aforoz etmiş.

Birinci olay bu kadar. Gelelim ikinciye...

Tarihte adı "Philippe le bel" *(Güzel Filip)* olarak da geçen Fransa Kralı 4. Philippe, ülkesindeki tüm Tapınakçıları bir gün içinde tutuklatmış. Papa ile de iş birliği etmiş ve 13. yüzyılda Avrupa'nın en büyük ekonomik gücü haline gelmiş bulunan Tapınak Şövalyelerinin örgütünü ortadan kaldırmaya girişmiş. Üstelik bunu bir ölçüde başarmış sayılır.

Şimdi elbette Tapınakçıların kimliğinden, bu örgütün nasıl bir şey olduğundan da söz etmek gerekiyor ki yukarıda özetle anlatılmış olay bir anlam kazanabilsin.

12. ve 13. yüzyıllarda, ta İskoçya'dan Akdeniz'in doğusuna kadar uzanan ülkelerin hemen tümünde yerleşik olmak üzere, **Tapınak Şövalyeleri Tarikatı** diye bir örgüt vardı. Üyelerine genel olarak ve kısaca Tapınakçılar denirdi.

Gerçi günümüzde de hemen hemen aynı adı taşıyan hatta tarihteki bu örgütün devamı olduğunu ileri süren birtakım kurumlar var ama onlar kitabımızın konusunun dışında.

Bu tarikat, doğrudan papaya bağlı olmak üzere 1128 yılında kurulmuştu. Hem dini hem askeri nitelik taşıyordu. (Başlangıcı 1118 tarihinde ama tarikatın kuruluşu on yıl sonra.)

Sonradan, tarikat üyesi olan şövalyelere olağan üstü ayrıcalıklar tanınmıştı. Doğrudan papaya bağlı oldukları için, hiçbir yerde hiç kimseye hatta krallara bile hesap vermez olmuşlardı.

Tarikatın başındaki kişiye "büyük üstat" denirdi. Çeşitli yerlerdeki yönetici şövalyeler de "üstat" ya da "komutan" olarak anılırdı.

Büyük üstat, tarikatın yetkili kurulu tarafından seçilir, sonra örgütü âdeta bir imparator gibi, tartışılmaz bir otoriteyle yönetirdi. Bir dediği iki edilmez, karşı çıkılamazdı. Üstelik sadece örgütün kendi içinde değil, Hıristiyan dünyasının tüm ülkelerinde bile bu böyleydi.

Papanın niçin böyle bir tarikat kurmuş olduğuna da kısaca değinelim ki bu konudaki bilgimiz eksik kalmasın.

Hıristiyanlar, Kudüs'ü, İsa'nın çarmıha gerildiği yer olduğu, ruhunun orada cennete yükseldiği, ölünce bedeninin gömüldüğü, mezarın da orada olduğu inancıyla, "kutsal kent" sayar. Epeydir Müslümanların egemenliği altında olan Kudüs, 1099 yılındaki ilk haçlı seferinin sonunda Hıristiyanların eline geçmişti.

Papa, Kudüs'ü bir daha Müslümanlara kaptırmamak için önlem almak istemişti. Nitekim Tapınak Şövalyeleri Tarikatı'nın kuruluş amacı, dendiğine göre Kudüs'ün korunması, Hıristiyan hacı adaylarının da yol boyunca güvenliğinin sağlanması idi.

* * *

Şimdi Tapınakçıların nasıl olup da o tarihlerde Avrupa'nın en büyük ekonomik gücü haline geldiğini görmeliyiz. Çünkü ancak böylece niçin "Tapınakçıların hazinesi" diye bir şeyden söz edilmekte olduğunu kavrayabiliriz.

Kuruluşunun amacı belirtildiği gibi olunca, kendini "dinine bağlı iyi bir Hıristiyan" olarak gören hemen herkes, bu tarikata bağışta bulunmayı bir dinsel yükümlülük saymıştı.

Birkaç yıl içinde tarikatın hem hatırı sayılır tutarda parası hem Avrupa'nın çeşitli ülkelerinde taşınmaz malları oldu. Birçok yerde gerek tarım ve hayvancılık gerekse ticaret yoluyla elde edilen gelirler üzerinde pay hakkı da elde etmişlerdi.

Sonrası zincirleme geldi. Tapınakçılar, kendi hesaplarına üretim ve ticaret yapmaya da girişti. Bunu, deniz ticaret filoları kurmaları izledi. Bir yandan da Hıristiyanlar için hac turizmi düzenliyorlardı.

Ticaretin yanı sıra bir tür bankacılık yapmaya girişmişlerdi. Kredi açmak, kiralık kasa işletmek, para transferi, ödenmeyen borçların takibi gibi işler... Zaten her ülkede taşınmaz malları olduğu için hayli zengin sayılırken, bunu katladılar. Hıristiyan dünyasında hiç kimse onlarla boy ölçüşemez oldu. Krallara bile kredi açıyorlardı.

Ancak, bu şövalyelerden hiçbirinin tek meteliği bile yoktu. Atı, kılıcı, giysisi hatta donu bile kendisinin değil, tarikatın malıydı. Öyle ki, aralarına katılacak olan her yeni şövalye de önce tüm varlığını tarikata bağışlamak zorundaydı.

Tapınakçılar, özellikle denizcilikte çok ilerlemişti. Avrupa daha pusulanın ne olduğunu bilmezken, onlar denizde yol saptamak için başka aygıtlar bile kullanıyordu. Bunları doğu ülkelerinde, tarihin o döneminde bilimde hayli ilerlemiş olan Müslümanlar ile kurdukları ilişkiler sırasında öğrenmişlerdi. Sonunda, Avrupa'nın en büyük deniz ticaret filosunu kurdular.

Herkes bir Tapınak Şövalyesini, başa çıkılamayacak kadar güçlü bir dövüşçü olarak tanırdı. Hiç kimse onlardan biriyle dalaşmayı göze alamazdı.

Oysa örgütleri adına para kazanmakta pek becerikli olan bu şövalyeler, galiba dövüşte hiç de sanıldığı kadar üstün değildi. Tarihte büyük bir zafer kazanmış oldukları hiçbir savaştan söz eden yok... Demek ki sadece hava atıyorlarmış.

Nitekim Kudüs'ün Hıristiyanlarca fethinin üzerinden yüz yıl bile geçmeden, Salâhaddin Eyyubî'nin bu şövalyeleri bir güzel tepeleyip, Kudüs'ü yine Müslümanlara kazandırdığını biliyoruz. Tapınakçıların bu yenilgisi biraz da o sıradaki büyük üstadın askerî bakımdan yanlış karar vermesine bağlanır.

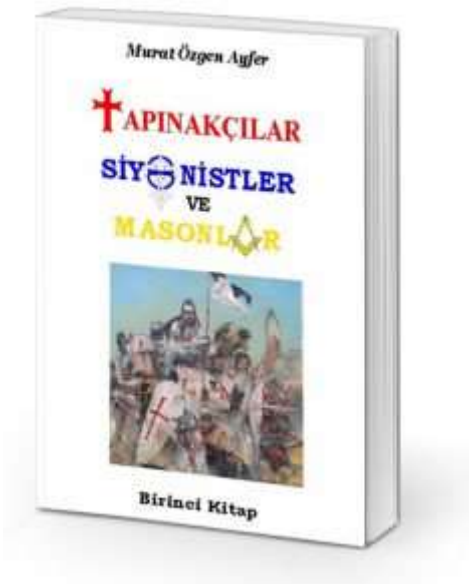
Hıristiyanlar Kudüs'ü yitirmişti ama Tapınakçılar bunu pek önemsememişti. Kendi işlerine, ticaretlerine bakıyorlardı. Onlar için en önemli şey, Akdeniz'in doğu kıyısındaki limanları elde tutmaktı. Akkâ kalesine yerleştiler. Yüz yıl kadar sonra orayı da Memlûklar ele geçirdi.

Bunun üzerine Tapınakçılar, önce Kıbrıs'a, sonra Fransa'nın güneyindeki Languedoc bölgesine göçtü. Uzak Doğu ülkeleriyle bağlantılı olmak üzere yürüttükleri ticaret aksamaya başlayınca, okyanusa çıktılar. Bu arada, Akdeniz'in batısındaki Mayorka adası ile Fransa'nın Atlas Okyanusu kıyısındaki La Rochelle limanında birer üs kurdular.

* * *

Tapınakçılar hakkında bu kadar ön bilgi yeter.

Daha fazlası için şu kitaba bakabilirsiniz:

Şimdi artık hazineleriyle ilgili öyküleri anlatmaya başlayalım.

Bu öyküler tarihsel bilgilere, listesi verilen kaynaklara dayanarak yapılmış bir araştırmadan elde edilmiş verilere dayanarak düzenlenmiş kurgular olacak.

Birinci Bölüm - Paris

Vaftiz Törenine Davet

Bu öykülerde ister istemez birçok yerin adı geçecek. Her birinin dünyanın neresinde olduğunu görmek isteyeceğinizi düşünerek, iki basit harita hazırlandı.

Bunlardan ilki aşağıda solda gördüğünüz gibi Avrupa'nın batısı, diğeri sağda görüldüğü gibi Kanada'nın doğusu.

Bu haritalarda, sadece bu kitapta geçecek olan yer adlarından en önemlileri gösterildi.

Bir küçük not: Bu haritalar, bu kitabın sonraki bölümlerinde önemlidir.

Fransa Kralı 4. Philippe, hem çok haris, hem gözü doymaz hem de kendini dev aynasında gören entrikacı bir kraldı.

Tapınakçıları tarifsiz ölçüde kıskanıyordu. Bir ekonomik dar boğaza düşmüş, kurtulabilmek için onlardan borç almak zorunda kalmıştı. Bunu kendine bir türlü yediremiyordu. Nasıl olurdu da bu şövalyeler ona bile kredi açabilecek ölçüde zengin olabilirdi? Üstelik hazineleri de Paris'teydi yani burnunun dibinde.

Buna karşın, sarayının güvenliğini yeterli bulmadığı için olsa gerek, krallığın tüm mücevheratını onlara emanet etmişti. Her yerde, Tapınak Şövalyelerinden hiç kimseye hiçbir kötülük gelmeyeceğini söyler dururdu. Öyle derdi ama Avrupa'daki tüm kral ve prenslerin toplam gelirinden fazla para kazanan, üstelik kazançlarının pek azını harcayıp çoğunu hep biriktirmiş olan Tapınakçıların hazinesine konmak, yaşamındaki en büyük hatta belki de başlıca emeldi.

Daha geçenlerde karısı Jeanne de Navarre ile aralarında neredeyse kavga çıkacaktı. Kadının şu dediğine bir bakın hele:

«Alfonso'nun düğününde Blanche'ın boynundaki gerdanlığı gördün, değil mi?... Taşı benimkinden çok daha iriydi.»

«Ne olmuş?»

«Ben de istiyorum. Hatta ondan daha büyüğünü istiyorum.»

Philippe çıldıracak gibi odu. «Yapma yahu kadın!» dedi. «Senin mücevher koleksiyonun başka hangi kraliçede var?»

Jeanne de Navarre hiç de oralı değildi. Aragon Kraliçesi Blanche, onunkinden daha değerli bir gerdanlık takamazdı.

«Bendekiler başkalarında olmayabilir belki ama sen hepsini kasaya gömdün. Hiçbirini hiç kimse görmüyor. Görünen o ki Blanche'ın gerdanlığı benimkinden çok daha değerliydi. Benim ondan aşağı kalır yerim mi var?»

«Hiç öyle şey olur mu?... Kraliçelerin en büyüğü sensin.»

«Sen öyle diyorsun ama düğündeki herkes hiç de en büyük olmadığımı gördü.»

Jeanne, bir süre durdu. Aklına kocasını tongaya bastıracak bir şey gelmişti. Safça bir tavır takındı. «Hem niçin ve nasıl en büyük kraliçe ben oluyormuşum ki?» diye sordu.

Philippe, «Çünkü en büyük kral benim. En büyük kralın karısı da en büyük kraliçe olur.» diye yanıtladı.

Durup dururken faka basmış, kendi ağzıyla yakalanmıştı. Karısı onu can evinden vurdu: «Madem en büyük kral sensin, kraliçene de en büyük taşı olan gerdanlığı takarsın. En büyük kral olduğun ancak böylece anlaşılır. Yoksa hiç kimse seni öyle görmez. Hatta Aragon kralı kadar bile olamadığını söylerler.»

Philippe yenilmişti. Sırf karısı ile Avrupa'nın diğer soylu hanımlarına da en büyük kral olduğunu gösterebilmek amacıyla, Hindistan'da bulunabilecek en büyük yakut hangisi ise buldurup getirtti. Öyle bir gerdanlık yaptırdı ki sadece bu takının bedeli neredeyse Fransa'nın bir yıllık bütçesine eş değerdi. Jeanne de Navarre bunu bilmiyordu. Zaten bilse ne fark ederdi ki? Şimdi bir vesile daha çıkmalıydı ki Aragon kraliçesi Blanche da onun gerdanlığını görüp hasetten çatlasın.

Philippe ne yapacağını âdeta şaşırmış bir haldeydi. Karısının kaprisi nedeniyle har vurup harman savurmak zorunda kalmış, sonra da ülkenin ekonomik durumunu nasıl düzelteceğini kara kara düşünmeye başlamıştı. Evlenmeyen, karıları olmadığı için böyle sorunlarla boğuşmak zorunda kalmayan, yaşamda hiçbir lüksü olmayan şu şövalyeler, zaten akıl almaz bir boyuta varmış olan varlıklarını artırmayı, hazinelerini daha da zenginleştirmeyi sürdürüyordu. Onlara muhtaç duruma düşmüştü.

Uykuları kaçıyordu... O hazinenin değerini şöyle üstünkörü bir hesaplamaya kalkıştığında, beyni zonkluyordu.

Tapınakçıların kasasında altın ve mücevheratın yanı sıra başka hatta belki çok daha değerli bir şeyler bulunduğundan da kuşkulanıyordu. Yüzyıllarca Hıristiyan dünyasında hiç dillerden düşmemiş "Kutsal Çanak", "Gerçek Haç", Yahudilerin "Ahit Sandığı", "Yedi Kollu Altın Şamdan" gibi nesneler...

Bu nesnelerin her biri, ona sahip olan kişiye olağanüstü güç sağlardı. Bunların hepsinin de Tapınakçıların elinde bulunduğu söylenir dururdu. Kim bilir, belki güçleri bundan ileri geliyordu.

Hadi diyelim ki hepsi birden onlarda değil. Zaten bir teki bile olsa yeter. Ardında bir gerçek payı olmasa, neden ortalığa böyle bir söylenti yayılmış olsun ki?

Jeanne de Navarre, kocasının Tapınakçıların hazinesini ele geçirmek istediğini biliyordu. Onu bu tutkudan caydırabilmek için çok uğraşmıştı ama nafile!... Ne zaman aralarında bu konu açılsa, Philippe ona «Kadın, sen kendi işine, takıp takıştırmana, gezip tozmana bak. Çocuklarınla ilgilen. Kafanı böyle sorunlara yorma.» derdi.

Kraliçeye de ne oluyordu?... Kocasını niçin caydırmak istiyordu? Tapınakçılar ile ne bağlantısı olabilirdi ki?

Onun sorunu Tapınakçılar ile değil, Navarre ailesinin genel çıkarlarıyla bağlantılıydı. Kraldan kendisi için çok şey isterdi ama politikayla hiç ilgilenmeyen, sırf şıklık düşkünü bir kadın değildi. Gerçi Philippe öyle sanırdı çünkü onun gözünde kadını koyabileceği başka bir yer yoktu. Oysa Jeanne, sarayda bir gizli istihbarat sistemi kurmuştu. Bunun amacı, üç yüz yıldan beri Fransa'da "kral ailesi" olmayı sürdüren Capet hanedanını tahttan devirme yolunu arayanlara sarayda olup bitenlere ilişkin bilgi iletmekti. Navarre ailesi de Capet hanedanının egemenliğine son vermek isteyenler arasındaydı. Fransa'da krallık ailesi ne kadar zayıflarsa, bu durum diğerlerinin o kadar çok işine gelirdi.

Madem öyleydi, o zaman Jeanne de Navarre niçin Fransa kralı ile evlenmiş, üstelik sırf evlenmekle kalmayıp ona altı çocuk doğurmuştu ki?

İşin orası politika... Avrupa'nın soylu aileleri arasında böyle evlilik ilişkileri hep kurulurdu.

İşte o istihbarat düzenini yürütenlerin, Tapınakçılar ile de sıkı ve sürekli bir bağlantısı vardı. Tarikatın üst düzey yönetimi, sarayda olup bitenlerden günü gününe haber alırdı.

Her şeyi çok iyi bildiğini sanan, kendini herkesin üstünde gören, entrika çevirmekte de hayli becerikli olan Philippe, yatak odasına kadar girmiş olan bu gizli istihbarat düzeninin farkına varamamıştı. Bilseydi, belki de karısını çok daha önce öldürtür hatta kendi elleriyle bile boğabilirdi.

* * *

Philippe, ülkenin her yanına bir buyruk göndermişti. Bunun ekindeki mühürlü zarf, 13 Ekim 1307 Cuma günü sabahı açılıp, gereği yapılacaktı. Gereği de şuydu: Tapınakçılar tutuklanacak, karargâh ve belgelerine el konacaktı.

Jeanne de Navarre o tarihten önce ölmüş olmasına karşın, sarayda kurulmuş istihbarat sisteminin işlerliği devam ediyordu. Dolayısıyla, Tapınakçılar Fransa kralının kendilerine yönelik operasyonunu, çok önceden haber aldı.

Bunun üzerine tarikatın o tarihteki büyük üstadı Jacques de Molay, örgütüne şifreli bir talimat gönderdi. Şövalyelerin sakin olup bu operasyondan hiç haberleri yokmuş gibi davranmasını, kralın askerlerine karşı direniş göstermemelerini bildirdi.

Ancak ne olur ne olmaz!... Karargâhlarda ve şövalyelerin üstünde bulunan tüm belgeler hemen ortadan kaldırılacaktı.

Büyük üstadın talimatına uyuldu. Tarikatın belgeleri yakılıp yok edildi. Tapınakçılar bekleyişe geçti. Fakat sakin olmayı ne denli başarabildikleri bilinmez.

Philippe, Tapınakçıların tutuklanacağı tarihten on gün önce çok işine yarayacağını umduğu bir fırsat daha yakaladı. Torunu olmuştu. Elbette vaftiz töreni yapılacaktı. Bunu özellikle biraz geciktirdi; tutuklama tarihinden bir gün öncesine aldırdı. Eğer düşündüğünü gerçekleştirebilecek olursa, kendisini yeryüzünün en mutlu adamı sayabilirdi.

Tapınakçıların büyük üstadı Jacques de Molay'ın şu sırada nerede olduğunu sordurdu. Tarikatın o sıradaki merkezi olan Montpellier kentindeki karargâhtan başka nerede olabilirdi ki?

Philippe, «Zararı yok!» dedi. «Biz bir soralım da hem yanlış yapmayalım hem de işimizi sağlama bağlayalım.»

Jacques de Molay'ı bu tören için Paris'e davet etti. Üstelik öyle gelişigüzel değil, "vaftiz babası" olmak üzere.

* * *

Tapınakçıların büyük üstadı, Fransa kralının davetini içeren mektubu şövalyeleri ile toplantı halindeyken aldı. Zarfı hepsinin önünde açtı. Hiç bakmadı bile. Yazıcı şövalyeye vererek, yüksek sesle okumasını istedi.

Fransa kralı, bu tür mektupların olağan girizgâhından sonra bir torununun doğmuş olduğu müjdesini veriyor, şöyle diyordu: "Vaftiz töreni, 12 Ekim Perşembe günü uygulanacaktır. Sizi törende torunumuzun vaftiz babası olarak görmek, bize büyük onur kazandıracaktır." Olağan dışı nezih sözlerle süslenmiş bu mektubun sonunda, yanıt beklediğini de bildirmişti.

Jacques «Fransa kralının çevirmeye çalıştığı şu numaraya bakın!» diyerek kahkahayı patlattı, «Sanki çocuk kandırıyor.»

Yanı başında oturan ve Normandiya bölgesinden de sorumlu olan yardımcısı Geoffroy de Charnay'a «Eeee!... Ne dersin? Bu pek nazik davet üzerine ne yapalım?» diye sordu.

Jacques de Molay, büyük üstat olduğundan beri Geoffroy de Charnay'ı diğer şövalyelerden ayrı tutardı. Birçok konuda karara varmadan önce ona danışırdı.

Gerçi Geoffroy herhangi bir işe girişmeden önce her şeyi titizlikle gözden geçiren, ince eleyip sık dokuyan, ağır davranan bir tipti ama Jacques bundan pek yakınmazdı. Ayrıntılara önem vermeden, ötesinde nasıl sonuçlar doğabileceğini bakmadan ani karar vermesinden ötürü sonra pişman olabileceği birçok konu çıkmıştı. Geoffroy biraz düşündükten sonra ona farklı bir tutum önermiş, böylece onu yanlış bir karar vermekten korumuştu.

Jacques de Molay, bu nedenle önce ona sorardı ki kendisi karar aşamasına gelinceye kadar iyice düşünsün.

Geoffroy, her zaman olduğu gibi ortaya çıkan bu durumu büyük üstat gibi gülerek karşılamadı. Ciddiye aldı. «Belli ki seni tuzağa düşürmeye çalışıyor.» dedi.

«Orasını anlamayacak ne var?... Elbette öyle. Beni Paris'te yakalamak niyetinde. Fakat baksana, bir de yanıt istiyor. Sence ne yapalım? Ne diyelim?»

Geoffroy «Ne yapılacağına büyük üstat karar verir. Bize de karara uymak ve gereğini yapmak düşer.» diye yanıtladı.

«Orası öyle. Nitekim sonunda öyle olacak ama sen benim yerimde olsan ne yapardın, onu merak ediyorum.»

«Hemen karar vermez, enine boyuna düşünürdüm.»

Jacques ona bakarak gülümsedi. *«Her zaman olduğu gibi.»* diye düşündü. *«Bu huyundan hiç caymayacak.»*

Geoffroy bir yandan ne önereceğini düşüne dursun, Jacques diğer şövalyelere döndü. «Vay canına!... Demek iş bu raddeye kadar geldi. Anlaşılan adamın gözü dönmüş. Siz ne dersiniz? Bir şey söylemek isteyen var mı?» diye sordu.

Şövalyelerden biri söz istedi. Önce Geoffroy'un söylemiş olduğunu yineledi. Sonra da ekledi: «Görünüşe bakılacak olursa, bundan sonra çekinecek bir şey kalmadı. İş olacağına varacak. Ha Montpellier ha Paris, fark etmeyecek.»

Jacques «Haklısın!» dedikten sonra bir kahkaha daha attı. «Hatta gelin şu zıvanadan çıkmış olan kralın işini biraz daha kolaylaştıralım. Hep birlikte gidelim.»

Yine Geoffroy'a döndü. «Artık yeterince düşünmüşsündür. Söyle bakalım, ne diyorsun?»

Geoffroy temkinliydi. «Tehlikeli olmaz mı?» diye sordu.

«Kimin için tehlikeli? Bizim için mi, onun için mi?» Bu kez katılırcasına güldü. «Yoksa hep birlikte gidecek olursak, korkup bu aptalca operasyondan cayar mı dersin?... Bunu da düşünelim. Yapalım mı, kendi haline mi bırakalım?»

Geoffroy, büyük üstadın işi matrağa aldığının farkındaydı ama onunla bir olmayıp ciddiyetini korudu. «Bir anda karşısında çok sayıda Tapınak Şövalyesi görürse, belki çekinebilir. Bundan ötürü Paris'te işi biraz daha zor olabilir. Hemen buna göre bir organizasyon yapması gerekecektir. Ancak bu güne gelindikten sonra artık geç kalmıştır. İstese bile Paris dışındaki operasyonu durdurmak için zamanı yok.»

«Şu halde son dakikada gitmenin de bir yararı olmaz. Bir an önce yola çıkalım. Birkaç gün Paris'te kalalım. Havayı koklayıp başka neler yapmamız gerektiğine bakalım. O da Paris'te bu kadar çok şövalyeyi birden aynı anda nasıl, hangi askerî güçle tutuklayacağını düşünsün. İyi mi?»

Geoffroy «Büyük üstat bilir.» demekle yetindi.

Jacques, aynı soruyu diğer şövalyelere de sormadığı için, o cenahtan sesini çıkaran olmadı.

Dedikleri bir yana, aklından neler geçirdiğini anlamak ister gibi Geoffroy'un yüzüne baktı. Geoffroy da onun gözünün içine bakıyordu. *«Bu konuyu ikimiz, aramızda özel olarak görüşelim.»* demek ister gibiydi.

«Peki!... Bu konuda ne yapacağımızı daha sonra düşünürüz. Tek işimiz bu değil... Nerede kalmıştık?» diyerek, daha önce görüştükleri konuya döndü ama kısa kesti. Bazılarını «Onun acelesi yok. Sonra bakarız.» diye erteledi. Herkese işinin başına dönmesini söyledi. Tam Geoffroy da diğer şövalyelerle birlikte çıkmak üzere davranmıştı ki onun kalmasını istedi.

«İşte biz bize kaldık. Şimdi de bakalım ne diyeceksen.»

Geoffroy hâlâ düşünceliydi. Ne diyeceğini bilemez gibiydi. «Sadece bu konunun ulu orta konuşulmasının uygun olmadığını, aceleye getirmeyip biraz daha düşünüp karar verilmesinin daha doğru olacağını belirtmek istemiştim. Bunu da herkesin önünde söylemeyi uygun bulmadım.» dedi. Durdu. Bir an daha düşündü. Sonra, «Bu işte beni rahatsız eden bir şey var.» diye başladı ama onu da söylemekten kaçınıyor gibiydi.

Jacques, «Çekinme. Açıkça söyle. Bilirsin, aramızda ayrı gayrı yok.» diyerek onu rahatlatmaya çalıştı.

«Bu tutuklama eylemi giderek senin hayli hoşuna gitmiş gibi görünüyor. Oysa ilk kez duyduğumuzda, çok sert bir tepki göstermiştin. Operasyona nasıl engel olabileceğimizi bile hesaplamıştık. Sonra ne oldu, ne değişti? Anlayamıyorum.»

«Doğru!... Öyle yapmıştık. Ancak sonradan senin her zaman yaptığın gibi biraz daha ayrıntılı olarak düşündüm ve şu kanıya vardım: Kralı durdurmanın olanağı yok. Adamın hazinemizi ele geçirmek için uğraşısı hiçbir zaman sona ermeyecek. Onu bugün durdursak, yarın başımıza bir başka çorap örmeye kalkışacak. İyisi mi, başlamışken devam etsin bakalım. Sonucunun nereye varacağını görelim.»

«Hiçbir direniş göstermeden.»

Jacques kızdı. «Geoffroy, bunu daha önce görüşmedik mi?... Direnmenin olası sonucunu da göz önüne almadık mı?»

Geoffroy, «Evet görüştük. Direnecek olursak, Fransa ile Tapınak Şövalyeleri Tarikatı arasında savaş çıkar dedik. Bundan hepimizin zararlı çıkacağını gördük. O yüzden şövalyelerimize gereken talimatı verdin.» diye yanıtladı. «Fakat büyük üstadın ele geçmesine engel olabiliriz. Tasam bu noktada toplanıyor.»

Jacques âdeta alaycı bir tavır takınarak, «Anladım.» dedi. «Sen diyorsun ki, Fransa kralı isterse tüm Tapınak Şövalyelerini yakalasın. Bu dert değil ama büyük üstadı kaçırıp onun elinden kurtaralım. Öyle mi?»

«Aşağı yukarı öyle.»

«Çünkü Montpellier'den savuşup kaçması kolay. Paris'e giderse kaçabileceği bir yer kalmaz. Öyle mi?»

«Evet! Aynen öyle.»

Jacques ciddileşti. Kaşlarını çattı. «Sence tüm şövalyelerini feda ederek sadece kendi başını kurtarmaya kalkışmak, büyük üstada yakışır mı?» diye sordu.

Geoffroy telaşlandı. «Hayır, hayır! Ben öyle bir şey demek istemedim.» dedi, «Büyük üstadın şövalyelerini feda edip sadece kendisini kurtarması aklımdan bile geçmedi.»

«Peki, nedir o zaman aklından geçen be adam?»

«Philippe, sıradan şövalyelerimizi hatta bu ülkedeki bölge sorumlusu olan komutanlarımızı bile yakalasa bu hiçbir işine yaramaz. Tarikatımızın örgütü her yere yayılmıştır. Büyük üstat, hepsinin başındadır. Dolayısıyla bu operasyonun dışında kalırsa, Fransa kralının başına büyük dertler açabilir.»

«Savaşmayacaksa nasıl dert açabilir ki? Diyelim ki papaya başvurur. Fransa kralına Tapınak Şövalyelerini hemen serbest bırakmasını söylemesini ister. Öyle mi?»

«Hayır, pek öyle değil!... Çünkü aslında ben papaya da senin güvendiğin kadar güvenmiyorum. Ne de olsa Fransa kralının adamı sayılır. Papalığa seçilmesini ona borçludur. Bu yüzden büyük üstadın papaya başvurmasında herhangi bir yarar olmaz. Ancak diğer ülkelerdeki şövalyeleri ayağa kaldırabilir. Bunun için de serbest olmalıdır diye düşünüyorum.»

Jacques «İyi, güzel ama değişen bir şey olmaz.» diyerek Geoffroy'a karşı çıktı. «Aynı sonuca varırız. Savaş!»

«Öteki türlü Fransa'daki tüm şövalyelerimizi tutuklamakla kalmayıp, bir de büyük üstadı yakalamış olacak.»

«Zararı yok. Aldırma. Nasıl olsa kısa bir süre sonra serbest bırakmak zorunda kalacaktır.»

«Sen hâlâ papaya güveniyorsun.»

«Hayır!. Ona güvendiğimden değil. Eninde sonunda o da bir insandır. Dediğin gibi, Fransa kralına borçludur. Fakat papanın öyle her istediğini kendi kafasından yapamadığını, kardinallere karşı sorumlu olduğunu unutma. Bir kralın kaprisi uğruna bizi gözden çıkaramazlar. Hele Fransa kralı bir de şövalyelerin yanı sıra büyük üstadı da tutuklayıp Kilise'ye göre açıkça suç niteliği taşıyan bir işe girişmişse, bırak ondan bizi serbest bırakmasını istemesini, belki onu aforoz etmek zorunda bile kalır.»

Şimdi gülme sırası Geoffroy'a gelmişti. Philippe'in aforoz edilmesi fikri çok hoşuna gitmişti.

Jacques, «Buna elbette gülünür, değil mi?» dedi.

«Gülünmez mi?» diye yanıtladı Geoffroy, «Zaten bugüne dek niçin yapmadığına şaşarım.»

«Bilmiyormuşsun gibi.»

«Biliyorum bilmesine de içime sindiremiyorum. Aslında değil papa, değil kardinal, başpiskopos bile olamayacak sıradan bir papazı kaldırıp da papa yaparsan, olacağı budur.»

Jacques «Asıl konuyu kaçırıyorsun.» dedi, «Unutma ki Philippe'in derdi bizi değil, hazineyi ele geçirmek. Diyelim ki büyük üstadın kaçmasını sağladın. Diyelim ki büyük üstat da örgütün diğer ülkelerdeki güçlerini toplayıp Fransa kralına karşı harekete geçirdi. Bu ne kadar zaman alır?»

Geoffroy düşünmeye başlayınca, Jacques «Gözünü seveyim, bir de bunun hesabını yapma.» diyerek onu engelledi. Sonra da «Bana sadece şunu söyle: Bu arada hazine ne oldu? Onu kim ve nasıl koruyacak?» diye sordu.

Geoffroy bu kez öyle uzun boylu düşünmedi. «Hazinemiz Paris'te olduğuna göre, korunması için yapılacak işleri yerinde yönlendirebilmek üzere, büyük üstadın da orada, işin başında bulunması yararlı olur.» dedi.

Jacques Geoffroy'u âdeta mandepsiye oturtmuştu. Öyle bir niyeti olduğundan değil, Geoffroy kendiliğinden, pek basit bir akıl yürütmeyle onun dediğine gelmişti.

Bunu yüzüne vurmaktan geri kalmadı: «Bak, işte sonunda sen de dediğime geldin. Tamam mı?... Hep birlikte gidiyoruz, değil mi?»

Geoffroy yine «Sen bilirsin.» diye yanıtladı.

«Ne demek oluyor şimdi bu?»

«Her zamankinden farklı bir şey olmuyor. Büyük üstat karar veriyor ve biz de büyük üstadın kararına uyuyoruz.»

«Yani sen ikna olmadın!»

«Bunun önemi yok. Büyük üstat karar verir. Bu yeter.»

«Madem büyük üstat benim; madem her ne yapacak isek bu benim kararımla olacak; ben de yetmeyeceğini söylüyorum. Sen bu karara gönülden katılmazsan, olmaz diyorum.»

Geoffroy, «Lanetler olsun!» diyerek ayağa fırladı. «Niçin böyle yapıyorsun?... Tamam. Peki. Gidiyoruz. Benim açımdan artık bu konu kapanmıştır.»

«Şu halde hazır ayakta iken yazıcı şövalyeyi çağır. Gelsin de şu krala yöntemine uygun bir yanıt yazdıralım.»

«Sen şimdi o mektuba bir de vaftiz babalığından ötürü ne kadar onur duyacağını da yazdırırsın, değil mi?»

«Elbette!... Ne sandın?»

Öyle yazdırmak, aslında Jacques de Molay'ın hiç de içinden gelmezdi ama ne yapsın? Diplomasi...

Bu Kasa Başka Kasa

Tapınakçıların Büyük Üstadı Jacques de Molay, Ekim ayı başında Paris'e gitti. Yanına 60 kadar da şövalye almıştı.

Varır varmaz, ayağının tozuyla kralı ziyaret etti. Torununun doğumu üzerine isteksizce de olsa getirdiği armağanları verdi. Aslında bu ikiyüzlünün suratını görmemeyi yeğlerdi ama şimdi diplomatik davranmak zorundaydı.

Birbirlerine gülümsüyor, pek nazik davranıyorlardı. İkisi de bu buluşmadan ötürü ne kadar memnun olduğunu dile getirdi. Yapmacıklığın daniskasını oynadılar. Hele Philippe sevincini öyle ballandıra ballandıra anlattı ki yıllardan beri özlemiyle yanmakta olduğu bir can dostuyla buluştuğunu sanırdınız.

Sevindiği doğruydu ama birkaç gün sonra onun kuyusunu kazacağı için... Hayli kalabalık geldiklerini, Fransa'daki çeşitli karargâhların sorumlusu olan komutanlardan çoğunun da şimdi Paris'te olduğunu öğrenince, sevinci daha da arttı. Bu kadarını da beklemiyordu. Tarikatın ileri gelenlerini Paris'te tutuklamak, başka yerlerden çok daha kolay olacaktı.

İçten pazarlıklı birinin böyle bir tutum sergilemesi doğaldı. Jacques de Molay'ın ise, kendince ona asıl söylenmesi uygun düşecek sözleri yüzüne karşı bir türlü söyleyemeyişinden ötürü içi içini yiyordu. Yaşamı boyunca hep bir şövalyeye yakışır tarzda davranmıştı. Yüzegülücülükten başka bir şey olmayan bu tutumunu kendine yediremiyordu. *«Keşke şuracıkta birdenbire düşüp ölüversem de böyle utanılası bir duruma düşmekten kurtulsam.»* diye düşünüyordu.

Bu kepazeliğe daha fazla dayanamayacaktı. Artık karargâha gitmesinin gerektiğini belirterek izin isteyip ayrıldı.

Buraya gelmeden önce pek kaygılı değildi. Kralın kalkıştığı operasyonun hiçbir işine yaramayacağı, şövalyelerini geçici bir süre tutuklasa da bunun pek uzun sürmeyeceği, sonunda pişman olup özür dilemek zorunda kalacağı kanısındaydı.

Fakat karargâha gidip Paris ile yakın çevresinden sorumlu olan Pierre d'Aumont ile görüşünce; bu işten sıyrılmanın sandığı kadar kolay olmayabileceğini anladı.

Pierre Fransa kralı ile papanın aralarında gizlice anlaşmaya varmış olabileceğinden söz etti. Almış olduğu duyum doğruysa, Papa 5. Clement Tapınak Şövalyelerinin tutuklanmasına ses çıkarmayacak hatta göz yumacaktı. Bu konuda kesin bir bilgi sağlanamamıştı ama ona göre, bu koşullar altında papaya bel bağlamak doğru olmazdı. Bu nedenle başlarının çaresine bakmayı düşünmeliydiler.

Geoffroy da papaya güvenmemek gerektiğini söylemişti.

Aslında Jacques ondan çok kardinallere güveniyordu. Nitekim aynı kaygıyı Pierre'in de paylaştığını görünce, «Öyle bir şey olsa yani papa krala arka çıksa bile eminim ki kardinaller onu hizaya getirecektir.» diye karşılık verdi.

Pierre aynı görüşte değildi. «O kadar emin olmamak gerekir. Seslerini çıkarmayabilirler de.» dedi.

«Sakın bana kardinallerin de bu gözü doymaz ikiyüzlü kral ile iş birliği ettiğini söyleme. Olmaz öyle şey!»

«İş birliği etmeseler de papanın dediklerine inanıp, dolaylı olarak destekleyebilir ya da tarafsız kalabilirler.»

«Sanmam.»

«Bence sansan iyi edersin. Dua edelim, dediğin gibi çıksın. Fakat tersinin de olabileceğini göz ardı etmeyip, gerektiğince önlem alınmasında yarar var gibi görünüyor.»

«Ben hiçbir önlem almayalım, buna gerek yok demiyorum ama senin niçin bu denli kaygılandığını da anlamıyorum. Bizim bilmediğimiz, senin bildiğin başka bir şey mi var?»

«Evet!»

«Nedir?»

«Kesin bir bilgi yok. Fakat kralın Kilise'ye karşı nasıl bir silah kullanacağına ilişkin bir duyum var.»

«Nasıl bir silah kullanacakmış?»

«Büyük olasılıkla bizi Hıristiyanlığa ihanet etmekle hatta sapkınlık ile suçlayacakmış.»

Jacques, «Amaaan sen de! Ben de bir şey sanmıştım.» diye umursamaz bir tavır takındı. «Başka bir şey bulamamış mı?... Üstelik kim dinler onun lâfını. Fransa kralı ne zamandan beri engizisyon savcısı oldu?... Ona mı kalmış bunu yapmak?»

«Kalmış ya da kalmamış... Dendiğine göre öyle bir iddiada bulunacakmış ki papanın da kardinallerin de bunun karşısında eli kolu bağlı kalacakmış.»

«Ne isterse yapsın... Bu dediğin kolay iş değil. Kuru iddia ile olmaz. Kanıt gerekir. Doğru olmayan bir şeyi kanıtlayamaz. Hem niçin bizimle öyle uğraşsın ki!... Onun derdi, bir süre için şövalyeleri etkisiz bırakıp hazinemize konuvermek değil mi?»

O ana kadar bir şey söylemeyip, sadece ikisini dinlemekle yetinmiş olan Geoffroy söze karıştı. «Öyle ama bizi bir süre için etkisiz bırakması yetmez. Yok etmek zorundadır. Aksi takdirde hazineye sahip çıkamaz. O da bunu biliyor ve öyle yapmaya çalışacak. Bunun için, papayı da kardinalleri de susturabilmeli.»

Jacques «İyi ya! Ben de onu diyorum işte!» diye direnmeyi sürdürdü. «Bunu yapamaz. Kiminle oyun oynamaya kalkışıyor? Papanın askerleriyle. Yeryüzünün en güçlü örgütüyle. Karşımıza tüm ordusuyla bile çıksa, onu perişan ederiz. Bu gibi sözlere kulak asıp boşuna kuruntu etmeyin.»

Geoffroy «Doğru ama şayet bizi askerî güçle alt etmeye kalkışsaydı, öyle olabilirdi.» dedi. «Oysa ne yapıyor? Dalavere çeviriyor. Bize dinsel bakımdan suçlamalar yönelterek arkadan vurmaya çalışıyor. Papayı kandırmış ya da kandıracak olursa, ardından kardinalleri de ikna edebileceğini düşünmeliyiz.»

Pierre, «Aslında tüm bunları düzenleyen de kendisi değil, bir başkası.» diyerek araya girdi.

«Kim?»

«Şu Guillaume de Nogaret adlı lanet herif var ya... İşte o.»

Jacques Guillaume de Nogaret ile hiç görüşmemişti ama kim olduğunu biliyordu. Birtakım karanlık işler çevirdiğini de biliyordu. Önceki papaları birer birer devre dışı bırakıp, şimdiki papanın seçilmesini onun tezgâhlamış olduğunu duymuştu.

Pierre sözüne «Her şey, işte o düzenbazın başının altından çıkıyor.» diye devam etti. «Ortaya öyle sağlam ve kesin bir kanıt serecekmiş ki papanın gözleri fal taşı gibi açılacak, gıkı bile çıkamayacakmış.»

«Neymiş bu sözüm ona kanıt?»

«Ne yazık ki o kadarını öğrenemedik. Sadece eski şövalye kardeşlerimizden birini satın almış olduğunu öğrendik. Ondan, kullanabileceği belgeler sağlamış.»

Jacques Geoffroy gibi Pierre'e de çok güvenirdi. Hatta onu daha çok beğenirdi. Çünkü Geoffroy kadar uzun boylu düşünüp kararsız kalmaz, hızlı fakat sağduyulu davranırdı. Bu yüzden ona gıpta ettiği bile olurdu. Kuruntu etmemesini söylemişti ama sağlam bir dayanağı olmasa, böyle endişelere kapılmazdı. Buna karşın, dediğine bir türlü inanası da gelmiyordu. «Ne elde etmiş olabilir ki?... Hiçbir şövalye kardeşimiz tarikatımızın sırlarını açığa vurmaz. Onurumuzu bir yana bırak, üstelik bir de yeminle bağlıyız.» dedi.

«Kuşkusuz ama herhangi bir şövalye kardeşimizden değil, tarikattan kovmuş olduğumuz için bize kin bağlamış, öç almak isteyebilecek birinden söz ediliyor.»

Jacques önce «Öyle biri mi var? Olamaz.» diyecek oldu ama hemen ardından dişlerinin arasından, *«Esquein de Florian.»* diye söylendi. «O, değil mi?»

«Bilmiyorum ama olabilir. Kovulmuş olan başka kim var?»

Geoffroy belki ilk kez hiç düşünmeden atılarak, «Odur o!» dedi. «Rezil domuz!... Pis kulampara. Yaptıkları yetmedi mi?... Ölüme mahkûm etseydik onu keşke.»

Geoffroy hiçbir zaman böyle bayağı sözler etmezdi. Hele büyük üstadın önünde çok daha özenli davranırdı. Ancak bu kez dayanamamış, boşalıvermişti. Fakat kendini toparladı. «Pardon. Ağzımdan kaçtı.» dedi.

Jacques ona gülümseyerek teskin etti. «Aldırma. Aslında çok daha fazlasını bile hak eder.»

Birkaç yıl önce Şövalye Esquein de Florian, çocuk yaştaki genç erkeklere tecavüz ettiği için yargılanmıştı. Üstelik suçunu inkâr edip, böyle bir şey yapmadığını, kendisine iftira edildiğini ileri sürmüştü. Çocuklarla yüzleştirilip yalanı ortaya çıktığında yalvarmaya başlamış, kendisini bir şövalyeye hiç yakışmayacak tarzda daha da alçaltmıştı. Tarikattan kovulmasına karar verilip yüzüne karşı bildirildiğinde ise «Sanki siz doğru dürüst adamlar mısınız? Ben hepinizin ne mal olduğunu çok iyi biliyorum. İntikamım acı olacak.» diye bağırdıktan sonra çekip gitmişti.

Pierre «Yargıçlarımız yanlış bir karar vermedi ki.» dedi. İşlediği suç, ölümden daha ağır bir cezayı gerektiriyordu.»

Dediği doğruydu ama sadece onurlu bir Tapınak Şövalyesi için geçerliydi. Tarikattan kovulmak, bir şövalyeye verilebilecek en ağır cezaydı: Onursuzluk damgasını yemiş, yüzüne tükürülesi biri olarak halkın arasında dolaşmak zorunda bırakılmak...

Jacques «Bu kurallarımız en az yüz yıl, belki daha da önce saptanmış.» dedi. «O zamanlar herkes doğru ve dürüst olmayı en üstün erdem sayarmış. Sonra yozlaşma başlamış. Demeye dilim varmıyor ama ne yazık ki sıradan insanlar gibi şövalyelerimizin bile bu yozlaşmadan pay aldığını görüyoruz. Öyle değil mi?»

Pierre *«Evet!»* der gibi başını sallamakla yetindi. Geoffroy sakinleşmeye çalışıyordu; bir şey söylememeyi yeğledi.

«Hele şu vartayı bir atlatalım; sanırım kurallarımızı baştan sona gözden geçirmemiz, belki de günümüzün koşullarına göre değişiklikler yapmamız gerekecek. Sonraki işler... Şimdi işimize bakalım. Sizce Esquein bizi sıkıntıya sokabilecek ne söylemiş olabilir ki?... Zaten doğru dürüst ne biliyordu ki alçak?»

Pierre «Dediğim gibi aslında kim olduğu belli değil. Hatta böyle birisi olduğu da kesin değil. Bu sadece aldığım bir duyum üzerine yaptığım yorum.» dedi.

Geoffroy hayli sinirli bir tarzda ama kendini kontrol etmeye çalışarak, «Şayet güvendikleri kaynak o ahlâksız ise aklına geleni uydurmuştur.» diye ekledi.

Jacques «İyi ya işte! Sakin ol.» dedi, «Yüz kızartıcı bir suç nedeniyle tarikattan kovulmuş biri. Belli ki aşağılığın teki. Ona kim inanır? Yalanı kolayca ortaya çıkar.»

«Yalan dolan olduğu anlaşılana kadar bakmışsın ki çoktan iş işten geçmiş.»

Jacques de Molay'ı sıkıntı basmıştı. *«Offf!»* diye içine çekti. *«Doğuda boğuştuğumuz Memlûklar, bu soydaşlarımızdan da din kardeşlerimizin çoğundan da çok daha iyiydi. Savaşıyorduk ama hiç olmazsa açık davranan mert insanlardı.»*

Bu aşamaya gelindikten sonra yapılabilecek bir şey yoktu. Tutum değiştirmek için artık çok geç olmuştu. Birkaç gün içinde Fransa'nın çeşitli yerlerindeki yüzlerce şövalyenin hangi birine nasıl ulaşacaksın da önceki talimatın geçersiz olduğunu, şimdi ise şöyle yapılmasına karar verildiğini ileteceksin?

Jacques, daha önce belki bilmem kaç kez düşünmüş olduğu bir şeyi kafasında bir kez daha evirip çevirdi.

«Kralın Tapınak Şövalyeleri ile kişisel bir sorunu olamaz. Bir ara örgüte girmek istemiş, kabul edilmemişti ama o başka...

Ona önce tüm mal varlığını tarikata bağışlaması, üstelik karısı ve çocuklarını terk etmesinin gerekeceği söylenmişti. Olmamıştı. Olamazdı. Zaten o zamanlar niyeti başkaydı. Bize borcu vardı; kurtulmanın çaresini arıyordu. Kaldı ki tarikatın kurallarına uymak zaten hiçbir kralın işine gelmez. Kral, tarikatın kendi kurallarına uymasını bekler. O da olmaz. Philippe bunun için Tapınak Şövalyelerine kin bağlamış olabilir mi?

Şövalyelere kini olup olmadığını bir yana bırakalım. Şimdi amacının hazineyi, böylece örgütümüzün gücünü ele geçirmek olduğu belli...

Belki Pierre'in dediği gibi şövalyeleri birtakım yalanlara dayanarak suçlayacak. Böylece, Hıristiyanlığa hizmet ediyormuş gibi görünüp, papanın desteğini almaya kalkışacak. Yeterli gücü olsa, bu gibi dalavereler çevireceğine dosdoğru "Bakın, işte hepiniz elimin altındasınız. Hazineyi bana verin; canınızı kurtarın." der. Bilmez ki hiçbir şövalye canını kurmak pahasına hazineyi teslim etmez. Onun tıynetindeki bir adam bunu anlayamaz.

Demek ki sorun, şövalyelerin korunması ya da kurtarılması değil... Zaten bunu önceden de düşünmüş ve bu yüzden direniş göstermemeye karar vermiştik. Şimdi karşımıza bir de suçlama konusu çıkıyor ama nasıl bir şey olduğunu bilmediğimize göre, ne yapılması gerektiğini de zamanı geldiğinde düşünmeliyiz.

Yapılması gereken iş, kralı hazineden uzak tutmanın yolunu bulmak olmalı... Hazinenin üzerine bir kez otururwhile, onu oradan kaldırmak için çok uğraşırız.

Salak!... Şövalyeleri tutuklayınca, hazineye ulaşabilmesi için önünde hiçbir engel kalmayacağını sanıyor. Oysa sadece kasa dairesinin kapısına kadar gidebilir. Orada çakılıp kalır. İçeri giremeyeceğini bilmiyor.

Paris'teki şövalyelerin tutuklanması işlemi sona erdiğinde, dosdoğru buraya gelecek. Kasa dairesine inecek. Yanındakilere kapıyı açmalarını söyleyecek.

Önce adamları uğraşıp didinecek. Karşılarında daha önce hiç görmemiş oldukları bir kilit var... Açamayacaklar.

Onlara kapıyı kırmalarını, söküp atmalarını söyleyecek. Kralın dediğini yapıp, deneyecek ama başaramayacaklar.

Adamlarına bar bar bağıracak. Demedik laf bırakmayacak. Hemen bir çilingir bulup getirmelerini söyleyecek.

Çilingir gelecek. Biraz zor olsa da ne yapıp edip kapıya bir maymuncuk uydurmayı becerecek. Kapı açılacak açılmasına ama şaşkına dönecekler. Önlerinde bir kapı daha var.

Philippe çilingire bunu da açmasını söyleyecek.

İşte şimdi çilingirin başı dertte. Bu kapıya maymuncuk falan uydurulamaz çünkü kilit deliği falan yok. Açabilmek için başka bir yöntem olmalı... Oysa çilingir hiç böyle kapı görmemiş. Yapabileceği bir şey yok. Açamayacağını söyleyecek.

Zavallı çilingir... O anda kafası uçacak.

Bir şey fark etmez. Açmayı başarsaydı da öldürülecekti.

Philippe ne yapacak?... Kasanın sorumluları olan şövalyeleri aratacak. Buldurup getirtecek.

Sonra?

Hiçbir şey değişmeyecek. Çünkü kapıyı açmayacaklar.

Büyük üstadı getirmelerini söyleyecek.

Beni apar topar alıp, sürükleyerek oraya götürecekler.

Değişen bir şey yok... O kapının nasıl açılabileceğini onlara göstermeyeceğiz.

İşkence faslı başlayacak.

Önce direneceğiz. Bize öyle acılar çektirecekler ki sonunda içimizden biri dayanamayıp söyleyecek. Belki de önce ben.»

Jacques düşüncelerinin bu aşamasında durakladı. Pierre ile Geoffroy'a baktı. Ne düşündüğünü onlara da anlattı. «Bizi öyle Hıristiyanlığa ihanet etmekle, sapkınlık falan gibi şeyler ileri sürerek suçlayamaz.» dedi, «Çünkü şayet öyle bir iddiası varsa, hepimizi dosdoğru engizisyona teslim etmesi gerekir. Onu da yapamaz. Çünkü o zaman hazineye ulaşma olanağını başından yitirir. Bakın, göreceksiniz. Öyle bir şey yapmayacak. Kendi işini kendisi görmeye çalışacak.»

Düşündüğü bir bakıma doğru sayılırdı ama bir bakımdan da yanılıyordu. Fransa kralının ne denli açgözlü olduğunu gayet iyi bilmesine karşın, bunun ötesinde kendisini nasıl bir büyüklük kompleksine kaptırmış olduğunu, papayı dinsel bakımdan da alt etmek üzere hazırlandığını bilmiyordu.

Bunu kavradığında, çok geç kalmış olacaktı. Önceden akıl edemezdi. Çünkü havsalasına sığmazdı. Şayet o tarihlerde bir gizli dinleme cihazı olsaydı da Philippe ile Guillaume de Nogaret arasında geçmiş konuşmaları dinleseydi bile inanamazdı. O bir şövalye idi; onlar gibi gizli kapaklı işler çevirerek bireysel çıkarları peşinde koşan entrika uzmanı değil. Dövüşmek gerekirse rakibi ile yüz yüze gelerek kılıcını kullanır, hiç kimseyi sırtından hançerlemezdi.

Geoffroy «Suçlamada bulunup bulunmaması herhangi bir şey değiştirmez.» dedi. «Zaten amacı hazineye ulaşmak. Sonra üzerine çöreklenmek.»

Jacques kaşlarını kaldırıp «Evet ama daha bitmedi.» dedi. «Hazineye değil, sadece hazine dairesine ulaşacak.»

«Ne demek bu?»

«Şu demek... Gerekli bilgiyi alıp hazine dairesini açtırmayı başardığı zaman, beyninden vurulmuşa dönecek.»

Jacques anlatmaya devam edecekti ama Geoffroy pek ender olarak yaptığı bir işi yaptı. Büyük üstadın sözünü kesti. Oysa hiç kimse büyük üstadın sözünü kesemezdi. Haddine mi düşmüş!

«Çünkü...» diye başladı. Fakat sonunu getirmeyerek durdu.

«Evet! Çünkü ne?»

«Aklından neler geçtiğini doğru tahmin edip etmediğimi bilemiyorum ama bir deneme yapayım.» dedi, «Çünkü biz çok daha önce hazineyi bir başka yere taşımış olacağız. İçerisini tam takır kuru bakır bulacak.»

Jacques birdenbire keyiflenivermişti. «İstersen kralımızı pek üzmemek için birkaç parça bırakırız.» diye bir espri yaptı.

Geoffroy buna gülmedi. «Bana bir dakika izin verirsen biraz düşünmek istiyorum.» dedi.

«Peki, sen düşün... Pierre, sen ne diyorsun.»

«Katılıyorum. Hazineyi buradan uzaklaştırmakta yarar var. Philippe'in yüzünün o anda ne hal alacağını görmek isterdim.»

«Onun yüzünü hiç görmemek daha iyi değil mi?»

«Allak bullak olmuş halini görmeye değer.»

Jacques bunu sevmişti. «Bence de.» dedi. Orada olup gizlice izlemeyi isterdi. «Peki, hazine dairesinde hiçbir şey olmadığını görünce ne yapacak dersin?»

Pierre tam ağzını açmak üzereydi ki, Geoffroy, «Onu ben söyleyeyim.» diye araya girdi. «Hazine ha burada olmuş ha bir başka yerde. Sonuç değişmeyecek. Bu kez de hazineyi nereye götürmüş olduğumuzu öğrenmek için işkenceye devam edecek. Hem bir başka yerde buradaki gibi sağlam ve açılamaz bir kasa var mı ki? Bir başka yerde nasıl korunacak? Tamam, götürmek çok iyi fikir ama götürüleceği yerde önlem almak da gerekir.»

Pierre ise «Kasanın sağlam ve açılamaz olması, kral için önemli bir değişiklik yaratmaz.» dedi. «Hatta açamamış, bizi söyletememiş olsalar bile karargâhı yerle bir edip tüm kasa dairesini havaya uçurabilirler.»

Jacques «Şu halde ne yapmak gerek?» diye sordu.

Sanki bir şey düşünüyordu, kararını vermişti de bunun ne olduğunu onlara söyletmek ister gibiydi. Eğleniyordu.

Pierre «Bence kasa dairesinin sağlam ve açılamaz olması değil, hazineye ulaşılamaz olması daha önemli.» dedi, «Burada şöyle ya da böyle ulaşılır. Fakat götürülürse umut olabilir.»

Jacques «Diyelim alıp götürdük. Ulaşılamaz olmasını nasıl sağlıyorsun?» diye sordu. «Hazineyi nereye taşımış olduğumuzu söylemeyeceğimizi garanti edebilir misin?»

Pierre buna yanıt veremedi. Daha doğrusu bir şey söylemek istemedi. Kendisine çok güvenen, işkenceye dayanabileceğini, ağzından tek sözcük bile çıkmayacağını böbürlenerek iddia eden birçok kimsenin dişleri delinip, tırnakları sökülmeye başlanınca nasıl bülbül gibi öttüğünü çok görmüştü.

Geoffroy ise «Aslında yapılabilir.» dedi.

Durdu. Bir an yine düşündü. «Yapılabilir ama tek bir koşulla.»

«Neymiş?»

«Hazinenin nereye götürüldüğünü hiç kimse bilmeyecek.»

«Biz biliyoruz ya!»

«Biz de bilmeyeceğiz. Belki sadece kimin alıp götürdüğünü bileceğiz, o kadar. Nereye götürdüğünü değil.»

Jacques anlayamamıştı. «Şöyle mi demek istiyorsun?» dedi. «İçimizden biri, diyelim ki Pierre, hazineyi alıp götürecek. Nereye götüreceğine de kendisi karar verecek ve bunu hiç ama hiç kimseye söylemeyecek. Bana bile... Bize işkence edecek, söyletmeye çalışacaklar. Belki çok acı çekeceğiz ama hazinenin yerini söyleyemeyiz. Çünkü zaten bilmiyoruz. Öyle mi?»

«Evet!» dedi Geoffroy, «Aynen öyle.»

Jacques Pierre'in yüzüne anlamlı bir şekilde baktı.

Pierre «Ben mi?... Hayır!... Ben bu sorumluluğu alamam. Bunu haznedarlar yapmalı.» dedi.

Ne demek istiyordu şimdi? Bu ne biçim lâftı? Büyük üstat kendisini görevlendirecek, o ise buna karşı mı çıkacaktı? Böyle bir şeyin görülmüşlüğü mü vardı?

Jacques *«Şimdi benim yerimde bir başkası büyük üstat olsaydı, yanmıştın. İyi ki ben senin aslında ne demek istediğini anlıyorum.»* diye düşündü.

Sesini çıkarmadı. Dediğini kabul etmiş gibi göründü.

«Haklısın!... Hazine onların sorumluluğu altında olduğuna göre bu işi de onlar yapmalı. Şu anda neredeler, biliyor musun?»

«Bildiğim kadarıyla aşağıda çalışıyorlar.»

«Şu halde git, ikisini de çağır. Gelsinler.»

Pierre haznedarları çağırmaya gitti.

Jacques Geoffroy'a «Sence bizim haznedarlardan biri bu işi becerebilir mi? Ne dersin?» diye sordu.

Geoffroy bu kez uzun boylu düşünmedi. «Gérard de Villiers artık hayli yaşlandı ve zaten biraz ağırdır. Hugues de Pairaud ise daha çok genç ve deneyimsiz. Dolayısıyla bu işi her ikisinin de dışında, kesinlikle güvenilir, deneyimli ve cerbezeli bir şövalye kardeşimiz yürütecek olursa, başarılabilir sanırım.» dedi.

«Örneğin Pierre gibi mi?»

Geoffroy «Büyük üstat ne zaman ne yapılması gerektiğini bilir.» demekle yetindi.

Oyun İçerisinde Oyun

Pierre, arkasına Hugues ile Gérard'ı takmış olarak döndü.

Jacques Geoffroy'a dönüp göz kırparak, «Sen gidebilirsin. Geri kalanını daha sonra görüşürüz.» dedi.

Geoffroy büyük üstadın ne düşündüğünü anlamakta zorluk çekmedi. Pierre ile haznedarlara talimat verirken, galiba bu işte onun parmağı yokmuş gibi bir izlenim yaratacaktı. Olsun!

Üçü birden büyük üstadın önüne dizildi.

Jacques «Hazine dairesinin dış kapı anahtarı kimde?» diye sorunca, Gérard «Bende.» diyerek çıkarıp verdi.

«Bu anahtarın kopyası var mı?»

Gérard şaşırdı. Büyük üstat bu anahtarın tek olduğunu, öyle olması gerektiğini bilmiyor muydu? Bozuntuya vermedi. Sadece tek olduğunu söyledi.

Jacques bu kez Pierre'e dönerek, «Benim haznedar şövalye kardeşlerimizle görüşeceklerim var. Sen de çıkabilirsin.» dedi.

Pierre *«Tamam. Şimdi onlara hazineyi buradan götürmek için gerekli talimatı verecek. Neler diyeceğini ben de bilmesem iyi olur.»* diye düşündü.

Jacques, Hugues ile Gérard'a nasıl kritik bir durum ile karşı karşıya olduklarını anlattıysa da hazineyi Paris dışında bir yere taşımayı düşündüğünü söylemedi. Hazine dairesinin iç kapısı açılamayınca işkence faslının başlayacağına da hiç değinmeden geçti. Sadece «Bu durumda, orasını açmayı bilen şövalyelerin, bir an önce Paris'ten uzaklaşmaları, gizli bir yerde saklanmaları gerekiyor.» diyerek, onlara şöyle bir talimat verdi:

«İkiniz de ayrı ayrı size eşlik edecek birer şövalye seçecek ve sizden başka hiç kimsenin bilmediği bir yere gideceksiniz. Orada bir eve kapanıp en az bir ay hiçbir yere çıkmayacaksınız. Hiç kimseye görünmeyeceksiniz. İki kişiye en az bir ay yetecek kadar erzakınız olmalı. Ben söylerim, gerekli tutarda parayı size Pierre d'Aumont verir. Bir ay sonra saklandığınız yerden çıkıp, bu süre içinde ülkede neler olup bitmiş olduğunu öğrenmeye çalışacaksınız. Aldığınız bilgiye göre, durum her ne yapılmasını gerektiriyorsa onu yapacaksınız.»

Durdu. «Buraya kadar anlaşıldı mı?» diye sordu.

İkisi de gayet iyi anlamıştı.

Jacques sözüne devam etti. «Şimdi... Paris'ten sanki görevle çıkan birer çift şövalye gibi ayrılın. Aranızda önceden sözleşin. Kim güneye kim doğuya gidecek. Birbirinize aksi yönler seçin. Paris'ten uzaklaştıktan sonra şövalye donanımlarınızı çıkarın. Hatta onları yanınızda almayıp bir yere saklarsanız çok daha iyi olur. Artık sivil olacaksınız. Atlarınızın koşumlarını değiştirin. En iyisi birer keşiş giyimine bürünün. Öyle ki artık hiç kimse sizi tanımasın ve kuşkulanmasın. Demek ki buradan çıkmadan önce yanınıza birer keşiş giysisi de almanız gerekiyor. Bu da anlaşıldı mı? Şimdi soracağınız bir şey var mı?»

Anlamışlardı. Geri kalanını kendileri hallederdi.

Jacques «Şu halde tek bir eksiğimiz kaldı.» dedi, «Buradan birlikte çıkarsanız, belki dikkati çeker. Şövalyelerden kimisinin aklına, bu biçimsiz koşullar altında her iki haznedarın birden çıkıp nereye gittiği takılabilir. Gerçi herkes kendi işine bakar ama tutuklama eylemine birkaç gün kala artık hepimizin sinirleri gerildi. Onun için, iyisi mi ayrı ayrı çıkın. Gérard, sen yanına alacağın şövalye ile birlikte hemen bugün yola koyul. Hugues yarına kadar beklesin.»

Büyük üstat onlara bu talimatı verirken, Gérard birkaç yıl önceki bir olayı anımsadı.

Fransa Kralı Philippe kiliseleri vergiye bağlamak istemiş, bu yüzden papa ile arası açılmıştı. Tapınak Şövalyeleri de iki arada bir derede kalmıştı.

Papa krala «Paraya o kadar çok ihtiyacın varsa, hazinenden birkaç parça mücevherat bozdurup harcarsın.» demişti. Bunun üzerine Philippe küplere binmiş, ona etmedik lâf bırakmamıştı. Papaya, hazinesinde gözü olduğunu bile söylemişti.

Bu tartışma kapalı kapılar ardında geçmişti ama dedikodu kazanı her zaman kaynardı. Papa ile Fransa kralı arasındaki bu uyuşmazlığı duymayan kalmamıştı.

Bunun üzerine onlar da kraldan sağladıkları kasa kirasından cayıp, emanetlerini geri vermek istemişlerdi.

Philippe «Bu sorun papa ile ikimizin arasındadır. Elbette bir çözüm yolu da bulunur. Sizi bağlamaz ve etkilemez. Böyle bir şeye gerek yok. Kalsın.» demişti.

Gérard ona «Peki ama ya papa hazine dairemizde Fransa kralının neleri bulunduğunu görmek isteyecek olursa!... Bizim hazinemiz bir bakıma onun sayılır. İstediği zaman bakabilir.» diye bir lâf edince kralın beti benzi atıvermişti.

Bu, Gérard'ın da o anda aklına gelmiş olan bir blöftü. Tuttu. Aslında ne papa Tapınakçıların hazinesini görmek ister ne de görmek istese bile onlar bu isteğe boyun eğerdi. Kral kulağına kar suyu kaçmışçasına telaşa kapılmış, bir iki gün içinde gelip emanetlerini alacağını söylemişti.

Gérard «Ne demek!... Hiç öyle şey olur mu?... Kralımız ne zaman ve nereye getirilmesini isterse söyler, biz kendi elimizle getirir teslim ederiz.» demişti.

Philippe «Zararı yok!... Ben gelip alırım. Hem kasanızı ve nasıl bir koruma önlemi bulunduğunu da görür, belki ben de sarayda benzerini yaptırırım.» diye diretmişti.

Gérard buna hiç yanaşmamıştı. Kralın bu eğilimini, esaslı bir gerekçe gösterip, nazikçe geri çevirmişti: «Şayet biz kendi elimizle getirip teslim etmezsek, büyük üstadımız bizi hizmette kusur ettiğimiz için azarlar. Zor durumda kalırız.»

Philippe de daha fazla üstüne gidememişti.

Demek hazinenin bulunduğu yeri görmek ha!... İşte, büyük üstadın şimdi anlattıklarına bakılınca foyası ortaya çıkıyordu.

* * *

Jacques de Molay, ertesi gün Hugues de Pairaud'u yeniden çağırttı. Bir süre sonra dönen nöbetçi onun karargâhta olmayıp, bir diğer şövalye ile birlikte çıkmış olduğunu söyledi.

«İyi!» dedi Jacques kendi kendine, *«Demek ikisi de gitti.»* Pierre d'Aumont'un çağrılmasını istedi.

Pierre gelince, ona şaşıp kaldığı bir talimat verdi.

Hazine Paris dışında, tercihen olabildiğince uzak bir yere ve en geç Perşembe gününe kadar taşınacaktı. Bu işin sorumlusu Pierre olacak, bir plan hazırlayıp uygulayacaktı. Bunu başka hiç kimse bilmeyecekti.

Büyük üstat anlatırken Pierre kıpır kıpır kıpırdanıyor, âdeta yalvarır gibi bakıyordu. Jacques onun ne demek istediğini anladı ama oralı olmadı. «Sen bu operasyonun tek yetkilisi olacaksın.» diye devam etti, «Hem artık haznedarlar da yok. Kendilerine bir başka görev verildi; buradan ayrıldılar. Hazineden artık sadece sen sorumlusun. Bu görevin, senin tarikatımızın geleceğinden de birinci derecede sorumlu olduğun anlamına gelir.»

Konu kapanmıştı. Pierre itiraz edemezdi. Görev verilmişti. Yerine getirilecekti. Büyük üstada hazinenin nereye taşınmasını istediğini sordu.

Jacques, «Pierre, bu konuyu daha dün konuşmadık mı?» diye çıkıştı. «Nereye götürüleceğini sen belirleyeceksin. Ben bile hiçbir şey bilmeyeceğim.» Kasa dairesinin Gérerd'dan almış olduğu anahtarını ona verdi. Ekledi: «İç kapının nasıl açıldığını biliyorsun, değil mi?»

Pierre o işi biliyordu bilmesine ama çok uzun süredir hiç denememişti. Beceremeyebilirdi de.

Jacques «Şu halde şöyle yapalım.» dedi. «Birlikte inelim. Zaten benim oradan almam gereken bazı parçalar var. O mahut kahkahalarından birini patlattı. «Bana bak, şayet bir de iç kapıyı açamayacak olursak, yandık demektir.»

Birlikte kasa dairesine indiler. İç kapıyı açma işini önce Jacques denedi. Becerememiş gibi yaptı. «Yahu, nasıl açılıyordu bu. Unutmuşum. Bir de sen dene.» dedi.

Pierre de kapıyı açmayı deneyip beceremeyince, kıpkırmızı oluverdi. «Eyvah! Açamıyorum. Şimdi ne olacak!»

Jacques onu tasasından kurtardı. Kapıyı bir kez açtı. Kapattı. «Haydi bakalım. Şimdi bir kez daha dene.» dedi.

Pierre «Zaten büyük üstat olmasa halimiz haraptır.» diyerek bu kez kapıyı başarıyla açtı.

Birlikte girdiler. Jacques oradan birkaç paket seçerek aldı. «Bunları ben götürüyorum. Gerisi senindir.» dedi.

Gerisi dediği, Tapınakçıların hazinesinin tümüydü.

Jacques elindeki paketleri Pierre'e göstererek, «Bunların ne olduğunu ve benim ne yapacağımı biliyor musun?» diye sordu.

«Hayır! Bilmem mi gerekiyor?»

«Artık hazineden tek sorumlu olan sen değil misin?»

«Evet ama bu sorumluluk büyük üstadın buyruğunu aşmaz.»

«Tamam. Bu da şakaydı. Ben senin hazineyi nereye taşıyıp götürdüğünü bilmeyeceğim. Senin de bu parçalardan hiç haberin olmayacak. Anlaştık değil mi?»

«Kesinlikle... Fakat bence bu konuda aksayan bir nokta var gibi görünüyor.»

«Nedir?»

«Demiştik ki hazinenin nereye götürülmüş olduğunu, her kim götürürse ondan başka kimse bilmeyecek. Böylece, geride kalanlar, Fransa kralı sorduğunda ona bir şey söyleyemeyecek; çünkü bilmiyor. Gerçi ben bilmiyorum ama Fransa kralı büyük üstada sorduğu zaman söylemek zorunda kalabilir. Hiç sözünü etmek istemiyorum hatta aklıma bile getirmek istemiyorum ama biliyoruz ki işkence olasılığı da var.»

«Korkma... Philippe için bunlar önemli değil. Bunlar maddî değerinden çok manevî değeri olan nesnelerdir. Philippe böyle şeylerin peşinde koşacak adam değil. Senin gibi o da bunların ne olduğunu bilmediği için sormak aklına bile gelmez. Benim yerimde sen olsan, sorulmayan bir şeyi söyler misin?»

Madem büyük üstat öyle diyordu, öyle olmalıydı. Pierre bu konu üzerinde daha fazla durmadı. «Yanlış bir iş yapmamak için soru sorma hakkım var mı?» diye sorunca, Jacques «Elbette!» diye yanıtladı, «Her ne soracaksan şimdi sor. Sonra da işinin başına geç ve ne yapacaksan hemen başla.»

«Birincisi, ben hazinenin bu kadar yüklü olduğunu doğrusu bilmiyordum. Bu işi yapabilmek için yardıma ihtiyacım olacak. Bunların tümü taşınacak. Üstelik bu iş kimseye belli etmeden yapılacak. Belki güvenlik önlemi de almak gerekecek. Şövalye kardeşlerimizden kaçını kullanabilirim?»

Jacques «Kaç kişi istersen.» dedi, «İyi ki Montpellier'den buraya hayli kalabalık gelmişiz. Ancak gene de çok abartma ki dikkati çekmeyelim. Üstelik krala oynayacağımız bu oyunu ne kadar az kişi bilirse o kadar iyi olur. Sence kaç kişi yeter?»

Pierre «Henüz bir şey söyleyemem.» dedi. «Daha planımı yapmadım. Fakat şöyle Üstünkörü bir düşünüyorum da en azından yirmi kişi gerekecektir; belki otuz.»

«Dert değil ama otuzu geçmezsen iyi olur.»

«İkincisi bir soru değil, rica... Ben bugün planımı yapar kaç şövalye kardeşimiz gerekeceğini belirlerim. Onları seçerim ve gerekli talimatı da veririm. Ancak önümüzdeki birkaç gün içinde diğerlerinin hiç ortalıkta olmamasında yarar var. Biz çalışırken, özellikle hazineyi çıkarırken ve yükleme yaparken görmeseler çok daha iyi olur.»

«Hepsini böyle çıplak mı götüreceksin?»

«O tehlikeli olur. Önce burada paketlemekte yarar var.»

«Ben de öyle düşünmüştüm. Güvenlik için ne önerirsin?»

«İki olasılık var. Birincisi, benim seçeceklerimin dışında kalanlar hep birlikte eğitim ya da tatbikat yapar gibi dışarıya çıksın; burada benimkiler ile zorunlu muhafızlardan başka kimse kalmasın. İkincisi ise, bütün gün koğuşa kapanıp yemek zamanı dışında hiçbir yere çıkmasınlar.»

«İkincisi çok daha iyi. Fakat bunun için de bir koğuş düzeni kur. Seninkiler ile diğerleri farklı koğuşlarda kalsın.»

«Peki... Bir soru daha. Hem çok kritik bir soru. Tüm bu işler bitince yani siz serbest kaldığınızda, bize nasıl ulaşacaksınız?»

Jacques o anda aklına geleni söyledi: «Biz size ulaşamayız. Çünkü nereye gittiğinizi bilmeyeceğiz, öyle değil mi? Şu halde, sen buralarda neler olup bittiğini izleyeceksin. Ortamı uygun gördüğünde bize ulaşacaksın.»

«Ya ortam elverişli değilse?»

«O zaman bekleyeceksin. Çare var mı?»

«Ya hiç elverişli olmazsa?»

«Ne demek istiyorsun?»

«En kötü olasılığı düşünmeye çalışıyorum. Diyelim ki iki ay geçti ve Fransa kralı sizi serbest bıraktı. Biz de bunu haber aldık ve sizinle iletişim kurduk. Sorun yok. Fakat diyelim ki sizi hiç serbest bırakmaya niyeti yok. Hatta ne yapacağı belli olmaz, diyelim ki hepinizi birden öldürttü. O zaman ne olacak?»

Jacques, böyle bir olasılığı aklına getirmek bile istemiyordu ama Pierre haklıydı. Olacağından değilse de olursa ne yapması gerektiğini bilmesi bakımından… Şöyle dedi: «Hazineyi nereye götürmeyi tasarladığını bilmiyorum. Öğrenmek de istemiyorum. Ben senin yerinde olsam, Fransa'da kalmazdım ama sen bilirsin. Karışmıyorum. Dediğin gibi istenmedik bir durum doğarsa, her nerede olursan varsa önce oradaki, sonra diğer ülkelerdeki şövalye kardeşlerimizle bir araya gelir, tarikatımızın yaşamasını sağlarsın. Hazinemiz de elinde yani tüm yetki sende.»

Konuyla bağlantılı Fleury-François Richard yapıtı

Büyük üstadın bu yanıtı, Pierre'in âdeta bir şok geçirmesine neden oldu. Şimdilik hazinenin sorumluluğu... Fakat işler aksi gidecek olursa, bu kez bir de örgütün yaşamını sürdürmesinin üstlenilmesi... Keşke sormaz olaydı.

Jacques, Pierre'in dalıp gittiğinin farkına vardı ama nedenini anlamadı. «Hayrola! Ne oldu? İyi misin?» diye sordu.

Pierre kendini toparladı. «İyiyim bir şeyim yok. Sadece öyle bir olasılığı tasarlamak biraz sarsıcı oldu, o kadar.» dedi, «Son sorum şu: Sanırım gerek hazineyi buradan çıkarırken gerekse her nereye götüreceksek götürelim, taşırken görev alacak olan tüm şövalye kardeşlerimizin de buraya dönmemesi gerekecek. Çünkü yakalanan her kişi, hazinenin güvenliği bakımından risk yaratabilir. Doğru mu düşünüyorum? Öyle mi yapmalıyız?»

Jacques, «Evet!... Öyle yapacaksınız.»

Pierre ne yapacağını anlamıştı. Şimdi bunu nasıl yapacağını düşünmeliydi.

Çapkının Teki

Pierre ödevine çalışmak üzere gidince, Jacques nöbetçiden Geoffroy'un çağrılmasını istedi. Gelince, «Neye karar verdik ve neler yaptık, anlatmamı ister misin?» diye sordu.

Geoffroy, «Hayır!» dedi, «Bundan böyle herkes ne kadar az şey bilirse, hepimiz için o kadar iyi olur.»

Jacques «Doğru!» diye onayladı, «Şimdi seninle başka bir işimiz var. Otur.»

Geoffroy yanına oturunca, «Sen iki önceki büyük üstadımızın yeğenini tanırsın, değil mi?» diye sordu.

«François de Beaujeu mu?... Hiç tanımaz olur muyum! Onu Normandiya'da kim tanımaz ki!»

«Evet o!... Şimdi nerededir dersin?»

«Ne bileyim ben!... Kim bilir hangi aşüftenin koynunda... Çapkının tekidir. Nerede olduğunu öğrenmek için Normandiyalı kadınlara sormalı.»

«Tamam, ne denli bir çapkın olduğunu ben de biliyorum. Onu iyi tanırım. Sorum ciddi. Onunla önemli bir işim olacak.»

«Ne zaman nerede olduğu bilinmez ama Gisors Kalesi'ni bir denemekte yarar var. Şu anda orada olmasa bile en azından belki nerede olduğunu bilirler.»

«Yani şimdi buradan hızlı bir haberci çıkarıp, Gisors'a bir mektup göndersek, eline ulaşır mı dersin?»

«Kesin bir şey söyleyemem ama deneyebiliriz.»

«Şu halde deneyelim. Ona benim için bir mektup yazdırıp gönder. Hemen bugün. De ki büyük üstat seni çağırıyor. Çok önemli bir konu için, üstelik hemen ve her şeyi olduğu gibi bırakarak. Fakat mutlaka "çok önemli bir konu için" ve bir de "hemen ve her şeyi olduğu gibi bırakarak" sözünü kullan ki gelsin. Yoksa umursamayabilir.»

Geoffroy önce boş bulunarak «O uçkuru düşük maceracıyı ne yapacaksın ki?» diye sordu ama sorduğuna da pişman oldu. «Pardon!... Elbette bir bildiğin vardır. Bundan böyle hiçbir şey sormamalıyım.» diyerek yanlışını düzeltti.

Jacques, «Haberi alırsa mutlaka geleceğini sanıyorum. Söz vermişti. Şayet ondan isteyeceğim şeyi yapmayı kabul ederse, nasıl olsa sen de ister istemez öğreneceksin.» dedi.

Bunu derken gülüyordu. Şu durumda bile nasıl olup gülebildiğine kendi de şaştı kaldı.

Goeffroy, büyük üstada o mesajı niçin doğrudan kendisinin yazdırıp göndermediğini sormadı. Gerekmezdi. İstediğini yaptı. Haberciye de kendi eliyle verdi. Şöyle bir tembih geçti: «Eğer Gisors'a vardığın zaman kontun orada olmadığını söylerlerse, nerede olduğunu soracaksın. Her nerede olursa olsun onu bulup, mektubu kendisine ulaştıracaksın.»

Haberci, «Ya söylemezlerse ne yapacağım?» diye sordu.

«O zaman, bunun Tapınak Şövalyeleri Tarikatı'nın büyük üstadının buyruğu olduğunu, eğer bulunamazsa onların sorumlu tutulacağının da söylendiğini bildirirsin.»

«Kızmazlar mı?»

«Hayır! Korkma. Hiçbir şey yapamazlar.»

«Ya çok uzak bir yerdeyse?»

«Bir gün içinde yetişebiliyorsan gidersin. Acelemiz var. Daha uzak olsa bile gideceksin ama o zaman kaledeki en yetkili kişiyle konuş. Bize bilgi vermek üzere oradan Paris'e bir haberci çıkarsınlar. Unutma, büyük üstadın buyruğunun böyle olduğunu söyle. Çekinme. Mektubu da mutlaka ilet. Görevi iyi yaparsan ödülünü alırsın; beceremezsen iki elim yakandadır.»

* * *

François de Beaujeu, akşamın hayli geç bir saatinde kaleye nefes nefese geldiği söylenen habercinin getirdiği mektubu aldı. Bir çırpıda okudu: "Çok önemli bir konu için... Hemen ve her şeyi olduğu gibi bırakarak" yazılmış olduğunu görünce, kalbi güm güm atmaya başladı.

Birkaç yıl önce, rastlantısal olarak bir araya geldiklerinde, Jacques de Molay ona tarikata girmesini önermişti. François, dünyanın tatlı yaşamından elini eteğini çekip kışlaya kapanacak ya da at üstünde oradan oraya koşturup gerektiğinde savaşacak, zor koşullar altında yaşayacak adam değildi. Kendisine hiç de uygun bulmadığı için, öneriyi nazikçe geri çevirmişti.

Jacques, «Böyle bir öneri alan herhangi bir genç soylu, sevincinden çıldırır. Kabul edersen, mutlaka amcanın ruhunu da ihya edersin.» diyerek, onu biraz da duygu sömürüsü yoluyla ikna etmeye çalışmıştı.

François, «Amcam çok iyi bir şövalye idi, bilirim. Yıllarca büyük üstatlık yapmış olması hatta şehit düşmesi bile bir şey değiştirmez. O başka, ben başka.» demişti. «Bana göre değil.»

Bir Tapınak Şövalyesi'nin onuru ne kadar büyük, üstelik edindiği ayrıcalık ne denli üstün olursa olsun, bu tarikata girmek ona göre değildi. Tek bir nedenle... O tek neden de, ona göre yaşamının en önemli öğesiydi.

Şöyle düşünüyordu:

«Tapınak Şövalyeleri, tarikata girdikleri anda kendilerini kadınsız kalmaya tutsak ediyor. İzinli çıktıkları zaman bile bir fahişeyle olsun yatmaları yasak; bir kadına dokunmaları bile. Olacak şey mi bu?... İnsan kendi kendisini dünyanın bu en tatlı nimetinden nasıl yoksun eder?... Buna karşın, ara sıra kaçamak yapanlar varmış. Bravo onlara!... Bildiğim kadarıyla bu önemli bir suçtur ve cezası da büyüktür. Demek ki göze alabiliyorlar. Ben de olsam öyle yaparım. Bunu baştan bildiğime göre tarikata niçin gireyim ki?... Bir kadını okşamadan yatarsam, uyuyamam; şarabı çok kaçırıp iyice sarhoş olsam bile... Bana göre, insanın yaşamın bu tadını terk etmesi, vicdanına karşı işlediği en büyük suçtur. Hem Tanrı tüm canlıları yaratırken boşuna mı böylesine zevkli kılmış cinsel ilişkiyi?»

Jacques de Molay, onu ikna etmenin olanaksızlığı üzerine «Tamam, peki. Senden hayır yok.» demişti, «Oysa şuna bil ki yüzlerce, belki binlerce genç, sırf aramıza katılmak, Tapınak Şövalyesi olabilmek için her şeye razıdır.»

François, az kalsın ağzından *«Enayiliklerine doymasınlar.»* diye bir söz kaçıracaktı. Kendini tuttu. «Amcama saygım büyük. O nedenle şanına yakışır bir mezar yaptırdım, biliyorsun. Fakat benden tarikata girmemi isteme; beni kadınlardan uzak kalmaya zorlama. Olmaz. Yapamam. Belki birkaç gün dayanır, sonra seni mahcup duruma sokabilirim. Benden başka her ne istersen iste, elimden gelirse yerine getirmeye hazırım.» demişti.

Jacques, «Zaten gönüllü olmayınca bu iş olmaz.» diyerek, bu konuyu bir daha açmamak üzere kapatmıştı. Fakat verdiği açık senedi de kaçırmak istememişti. Madem öyle, şimdi değil ama belki gelecekte ondan bir şey isteyebileceğini söylemişti.

«Her ne zaman istersen.» demişti François.

«Ne zaman ne isteyeceğimi bilemem ama sakın bu seni çok zor bir duruma sokmasın.»

«Zararı yok. Amcamın hatırı büyük.»

«O halde şöyle bir anlaşma yapalım... Bir gün doğrudan ben ya da benim adıma şövalyelerimden biri seni çok önemli bir konu nedeniyle çağıracak, sana hemen ve her işi olduğu gibi bırakarak belli bir yere gelmeni söyleyecek olursa, o anda iki elin kanda bile olsa, yerinden kalkamayacak kadar hasta ve halsiz olsan, bak istersen senin anlayacağın dilden konuşalım, yatakta bir kadınla sevişiyor olsan bile, o anda çıkıp geleceksin. Senden nasıl bir hizmet istediğimi geldiğinde bildireceğim ya da benim adıma bildirecekler. İşte o zaman itiraz anlamam. Her ne istersem yapacaksın. Kadınlardan uzak kalmak hariç elbette. Buna ne diyorsun?... Kabul mü?»

«Ben de bir şey sanmıştım. Kabul.»

«Söz mü?»

«Söz.»

«Ya sözünden dönersen?... Ya o zaman kabul etmezsen?»

«Şimdiden, bilmeden, peşinen kabul.»

«Yemin et.»

«Neyin üstüne?»

«Her neyi kutsal biliyorsan.»

«Tamam... Meryem'in, Magdalena'nın, gelmiş geçmiş ve bundan sonra gelip geçecek tüm kadınların, özellikle Béatrice'in üzerine yemin ederim.»

Jacques şaşırdı. «Bu ne biçim yemin?» dedi. «Hadi Meryem ile Magdalena'yı anladık. Diğerleri ne oluyor?»

«Sen bana her neyi kutsal biliyorsan demedin mi?... Benim için kadınlar yeryüzünün en kutsal varlıkları.»

«Hepsi mi?»

«Hepsi.»

«Peki şu Béatrice kim?»

«Ah, işte onu hiç sorma... O en hasından bir içim şarap. Bir melek. Gülün en bulunmazı. Yeryüzünün en lâtif varlığı.»

François, bir kez başlamışken Béatrice'i daha da anlatacaktı ama caydı. «Boş ver. Sen anlamazsın.» dedi.

Jacques «Niçin anlamazmışım!» diye alınganlık gösterdi, «Delinin zoruna bak! Gençliğimde benim de kadınlarla düşüp kalktığım oldu. Pek âlâ anlarım. Fakat bizim de kendimize göre ilkelerimiz, kurallarımız var. Asıl sen benim anlayabileceğimi anlamıyorsun. Neyse, gelelim şu Béatrice adlı hanıma... Onunla evlenmeye mi niyetlisin yoksa?»

«Şimdilik hayır!... Daha doğrusu evlenmeyi düşünmedim. Başaramazsam, benimle olması için evlenmekte diretirse, belki ona da razı olurum ama hiç yüz vermiyor.»

«Ha!... Şimdi anlaşıldı. Demek ki tüm kadınlar bir yana, ona sırılsıklam âşıksın. Söylesene açıkça. Yoksa siz çapkınlar için bunda utanılacak bir şey mi var? Gururuna mı dokunuyor?»

François, «Damarıma basma. Zaten canım sıkılıyor.» dedi, «Onu bırakalım da şu anlaşmayı bağlayalım.»

Jacques da «Bağladık ya!» dedi. «Hepsi bu kadar. Umarım gerek kalmaz. Fakat gerekirse, seni çağırırsam, çok önemli ve acil olduğuna güven. Zaten öyle olduğu da mutlaka belirtilecek. Hemen ve her şeyi olduğu gibi bırakarak gelmen istenecek.»

«Bu aramızdaki şifre, değil mi?»

«Öyle de diyebilirsin. Herhangi bir nedenle, iyi ya da kötü niyetli biri tarafından kandırılmış duruma düşmemen için.»

Bu görüşmenin üzerinden yıllar geçmiş, bu arada hiç denk düşmemiş, gerekmemiş, birbirlerini görmemişlerdi.

François, Béatrice'in gönlünü çalabilmek için elinden geleni ardına koymamış, sonunda başarmış ama korktuğuna uğramıştı. Onu evlenmeden yatağa atamamıştı. Evlendikten sonra da karısı onu muma çevirmişti. Çapkınlık bir yana dursun, herhangi bir kadına yan gözle şöyle bir bakamaz bile olmuştu. Karısını çok sevdiği için, uslanmak zorunda kalmıştı. *«Zaten artık yaşım da ilerledi. Durulmalıyım. Tek bir kadına bile zor yetişiyorum.»* diye avunmaya çalışarak, belki kendi kendini kandırarak, hızlı günlerini unutmaya çalışmıştı.

Tüm bunlar bir anda gözünün önünden akarak geçiverdi. Oda hizmetçisine, hemen seyisine haber göndermesini, atının hazır edilmesini söyledi.

Hizmetçi şaşırmıştı. *«Gece gece!»* diye söylendi.

François, hizmetçinin dediğini duymuştu. Sinirlendi. «Evet, ne olmuş? Sana ne? Hemen atımı hazırlasınlar.» diye çıkıştı.

Alelacele giyindi. Karısı geceliğini giyip, başlığını takmış, yatmaya hazırlanıyordu. Kocasının giyindiğini görünce, önüne dikildi. «Nereye gidiyorsun böyle gece gece?»

Sanki hizmetçiyle söz birliği etmişler gibi... Bir de karısını azarlamak istemedi.

Kılıcını kuşanırken «Şu anda bana hiçbir şey sorma.» dedi, «Hemen yola koyulmam gerekiyor, o kadar. Ha, belki birkaç gün gelemem. Merak etme.»

Fırlayıp çıktı. Karısını öpmedi bile. *«İsterse onu aldattığımı sansın.»* diye düşündü. Hatta aklına bir başka şey takıldı. *«Sahi, benim gibi biri nasıl olur da bunca yıl karısını hiç aldatmaz?... Bu aşk mı, yoksa yaşlılığın başlangıcı mı?»*

Mektubu getiren haberciye, gece burada kalıp dinlenmesini, Paris'e ertesi gün dönebileceğini söyledi. Habercinin canına minnetti. Zaten işini başarmıştı. Ödülü hak etmişti. Hemen geri dönmesi istenmemişti. Kalabilirdi. Karnı çok acıkmıştı. Burada nasıl olsa ona bir tas çorba veren çıkardı.

* * *

François, atına atladı. Seyisini de arkasına takarak, Paris'e doğru sürdü.

Karanlık bir geceydi. Pek zor yol alıyorlardı.

Bir ara atının sol ön ayağı ya bir çukura girdi ya da taşa çarptı. At tökezledi. François az kalsın düşecekti. Durup inmek zorunda kaldı.

Seyis hemen koştu; atın bileklerini yokladı. Ele gelen bir şey yoktu ama hayvan iyi değil gibiydi. Topallıyordu.

François, «Bu iş böyle olmayacak.» dedi. «Geceyi bir yerde geçirmemiz gerekecek.»

Seyis «Efendim, beni hoş görün ama dediğiniz gibi.» diye yanıtladı. «Şurada, yakında bildiğim bir han var. Buyurursanız, gidip orada sabahlayalım. Hem atın ayağına daha iyi bakarız.»

«Öyle yapalım.» dedi François. Seyisin atına bindi. «Sen öne geç. Yol göster.»

Seyis topallayan atı yularından tutarak ağır ağır yürüdü. Az sonra hana vardılar.

Tek ve cılız bir ışık görünüyordu. Ortalıkta hiç kimse yoktu. Seyis bağırarak seslendi.

Bir köpek, ulur gibi yanıt verdi. Çok geçmeden içerde bir ışık daha yandı.

Hancı elinde bir fenerle galiz küfürler ederek dışarı çıktı. Önce «Sus ulan it!» diye köpeğe bir taş attı. Feneri biraz yukarı kaldırıp gelenin kim olduğunu görünce, ayaklarına kapandı. Bu kez bağışlanma dilemenin bini bir para...

François «Yeter.» dedi. «Şurayı bir aç bakalım hele.»

Hancı uçar gibi koştu. Kapıyı ardına kadar açtı. İki lamba daha yaktı. Seyis atları alıp hanın yan tarafına götürdü.

Hancı «Yatak hazırlatayım.» diye bir harekette bulununca, François «Hayır, yatmayacağız.» dedi. «Bize şarap getir. Fakat o zıkkım öyle kuru kuruya gitmez. Yanında da bir şeyler olsun.»

Hancı «Baş üstüne!» diyerek arkaya geçti. İçeriden «Hangi uğursuzmuş gecenin bu saatinde?» diyen bir kadın sesi duyuldu. François güldü; *«Ah bu kadınlar... Hepsi aynı.»*

Hancı bağırdı: «Sus be kadın! Sen de dışarıdaki köpek gibisin. Az bir sus! Gece gece başımızı derde sokma.»

François *«Kadını pataklamasa bari!»* diye düşündü. Yaşamı boyunca hiçbir kadına fiske bile vurmamıştı. Karısını dövenlere çok kızardı, ileri sürülen gerekçesi her ne olursa olsun.

Hancı elinde bir testi ve kupayla geldi. Kupayı doldurduktan sonra yiyecek getirmeye koştu. Getirdiklerini masaya dizerken «Bağışlayın efendimiz. Artık ne varsa...» diyordu.

Seyis içeri girdiğinde, François eliyle «Ne var ne yok?» der gibi bir işaret yaptı. Seyis, «Belli değil efendim. Kırığı yok ama bileği şişmiş. Topallıyor.» dedi. «Ayağını soğuk suya soktum. Durumunu sabah göreceğiz.»

François seyise oturmasını söyledi. Seyis ötedeki bir masaya geçerken, kupayı kafasına dikti. Dikmesiyle indirmesi bir oldu. «Vay anasını!» diye bağırdı. Şarap barut gibiydi.

«Amma de sertmiş bu yahu hancı.» diye çıkıştı. Sirke mi verdin şarap yerine? Beni zehirlemeye mi niyetlendin yoksa?»

Hancının ödü koptu. Telaştan eline geçirdiği ilk testiyi kapıp getirmişti. Biraz daha ağırdan alıp fıçıdan yenisini doldursaydı sanki kıyamet mi kopardı? Şimdi şu işe bak.

«Bağışlayın efendimiz. Değiştireyim.» diyerek seğirtti.

François onu elinin tersiyle öteledi. «Bırak. Kalsın. Caydım. İçmeyeceğim.» dedi. «Zaten gün doğmadan yola koyulmamız gerek. Kafamız ayık olsun bari. Sen bana biraz su getir.»

Hancı suyu getirdi. Şarabı boşaltıp kupayı önce bir kez suyla çalkalayıp döktü. Sonra yine doldurdu. Nazikçe masanın üzerine koydu. Geri çekilerek ellerini kavuşturup bekledi.

François kupadaki suyun yarısını içti. Bu da yaramazdı ama daha fazla ses etmedi. Kılıcını kucağına doğru çekip, ayaklarını masanın üzerine uzattı. Arkasına yaslandı. Şapkasını öne doğru indirdi. Uyuklamaya hazırlandı.

Birkaç saat sonra birisinin omzunu sarsması üzerine uyandı. «Sabah mı oldu?» diye doğruldu.

Seyis, «Bağışlayın efendimiz. Gün ışımak üzere de… Aceleniz var diye ben...»

François «Tamam. İyi ettin.» diyerek seyisin sözünü kesti. «At nasıl? Baktın mı?»

«Bu durumda birkaç gün yürüyemez. Buyurursanız ben bir koşu kaleden bir başka at kapıp getireyim.»

«Hayır, geç olur.» dedi François, «Hancı nerede?»

Hancı oradaydı ama onu uyku sersemliğiyle görememişti.

«Buyurun efendimiz.»

«Atın var mı?»

«Ne yazık ki yok efendimiz. Zaten handa başka hiç kimse yok. Şu sıra gelen giden pek olmuyor nedense.»

«Uzatma.» Seyise döndü. «Ben, senin atınla yalnız gitmek zorundayım. Sen benimkini sonra kaleye götürürsün.»

Seyis atların koşumlarını değiştirmeye koştu.

François, masanın üstüne bir altın attı. «Buraya bak hancı. Bir daha geldiğimde doğru dürüst şarap isterim. Bu para onun için, bilesin!» dedi.

Hancı ceza beklerken altın kazanmıştı. Sevincinden uçsa yeriydi.

Daha güneşin doğmasına çok vardı. François mesajı çıkarıp bir kez daha okudu. *«Ne yapalım! Her şeyi olduğu gibi bıraktık ama hemen olamadı. Beklenmedik bir kaza... Herkesin başına gelebilir.»* diye söylendi, *«Bak, iyi ki seyisi de almışım yanıma. Yoksa halim haraptı. Buna da şükür.»*

Seyisin atı yaşlıydı. Önce biraz tırıs sürdü. Sonra, «Umarım Paris'e kadar koşabilirsin.» diyerek mahmuzladı.

* * *

François Paris'e vardığında öğle olmuştu.

Tapınakçıların karargâhını biliyordu; dosdoğru oraya yöneldi.

Ortalık sessizdi. Çevrede hiç kimse görünmüyordu. Atını alacak biri bile yoktu.

Attan inip arkasından çekerek ana kapıya doğru yürüdü.

Kapının iki yanına birer muhafız dikilmişti. Bellerinde bir kılıç, bir ellerinde mızrak diğerinde kalkan, dimdik duruyorlardı. François onlara doğru yaklaşırken hiç ilgilenmediler bile.

François muhafızlardan birinin yanına kadar giderek, kim olduğunu ve büyük üstadı görmek istediğini söyledi.

Muhafız pek oralı olmadı. Hiç kıpırdamadan «Şimdi yemek zamanı. Çek git! Daha sonra, uygun bir zamanda gel.» dedi.

François şöyle bir durdu. Bir soyluya edilecek laf mıydı bu? Muhafız kendini bir şey mi sanıyordu? Belki de at üstünde durmadığı için küçümsemişlerdi. Acaba kim olduğunu ayrıntılı olarak mı anlatmalıydı. Amcasından mı söz etmeliydi?.. *«Şimdi bu muhafıza çıkışsam mı yoksa dediğini mi yapsam daha iyi?»* diye düşündü. Tavır koymayı daha uygun buldu.

Olabildiğince yüksek sesle, «Bana bak asker!» diye bağırdı. «Ben Gisors'dan geliyorum. Beni büyük üstat çağırdı. Hemen gelmemi bildirdi. Benim acelem yok. Dediğin gibi, çekip gider daha sonra gelirim. Belki de gidince hiç gelmem. Fakat büyük üstadın acelesi var. Beni hemen görmek istiyor. Yemek zamanı falan anlamam. Korkarım o da anlamaz. Kim olduğumu bildiğin halde beni içeriye almadığını söylediğimde, başına gelecekleri var sen düşün. Şimdi gidip haber veriyor musun, yoksa az önce münasebetsizce dediğin gibi çekip gideyim mi?»

Bunu öyle buyurgan bir ses tonuyla söylemişti ki muhafız korktu. Zaten adamın kılığından kıyafetinden aristokrat olduğu belliydi. Durup dururken başına iş açmaktansa, bir kez daha nereden geldiğini sordu. François tekrar etti: «Gisors. Fakat sen orayı bilmezsin. Normandiya.»

Muhafız yine anlayamamıştı ama bu kez anlamış göründü. «Şimdi sen bana bak.» dedi. «Kimin nesi olduğunu bilmiyorum. İçeriye gidip ilgililere haber vermeye çalışacağım. Fakat dediğin doğru çıkmazsa elimden kurtulamazsın. Hem öyle orta yerde de durup durma. Atı şuraya bağla. Yanda bekle.»

François muhafızın "şuraya" diye gösterdiği yere bakmadı bile. Atın bağlanması gerekiyorsa, bunu ona yaptırırdı ama sırası değildi. Kılını kıpırdatmadı. «Haydi git. Bekliyorum.» dedi.

Muhafız içeriye doğru, birine seslendi. Bir diğer muhafız, sol eliyle kılıcının kınına yapışmış olarak, koşarak geldi. Beriki, elindeki mızrak ile kalkanı onun eline tutuşturdu.

Her ikisine birden «Buna dikkat edin. Gözden kaçırmayın. Savuşmaya kalkarsa bırakmayın. Bir gidip geleyim de onunla paylaşacak kozumuz var.» dedikten sonra, şimdi yemekhaneye dönüştürülmüş olan büyük salonun yolunu tuttu.

Dua okunuyordu. Çekine çekine kapıya en yakın oturan şövalyenin kulağına eğildi ve dışarıda olanları aktardı. Şövalye, kısık sesle «Ne dedin? Anlayamadım.» deyince, tekrarladı.

«Peki. Ben çaresine bakarım. Sen yerine dön.»

Büyük üstat tam karşıda, avlunun öteki ucunda oturuyordu. Ona ulaşması zordu. Beri yandaki Geoffroy de Charnay'a daha yakındı. Belini bükmüş bir halde ilerleyerek sokuldu. Muhafızın kendisine dediklerini becerebildiği ölçüde tekrarladı.

Geoffroy «Nereden gelmiş?» diye sorunca, «Pek anlayamadım ama galiba Normandiya'da bir yerden.» dedi.

Geoffroy «Ne?» diyerek birdenbire ayağa kalkınca, orada bir hareket gören papaz duayı kesti. Herkes âdeta put kesilmiş, ona bakıyordu. Geoffroy başıyla büyük üstada «Gitmek gerek.» der gibi işaret etti.

Jacques de Molay, önemli bir şey olduğunu anladı. Papaza, «Peder, siz devam edin. Bizim önemli bir işimiz çıktı.» diyerek kalktı.

Geoffroy'a «Ne oluyor? Gelmiş mi?» diye sordu.

«Galiba.»

«Neredeymiş?»

«Ana girişte.»

«Gidelim.»

Muhafız, kapıda bekliyordu. Gelenleri görünce yana çekildi; sonra peşlerine takıldı. Büyük üstat dışarıya çıkarak François ile kucaklaşınca, sanki dünya muhafızın başına yıkıldı. Geoffroy da François ile selamlaştı.

François büyük üstat ile kol kola içeriye girerken, muhafıza bir göz attı. Durdu. «Korkma asker! Sen görevini yaptın.» dedi. «Fakat sana ceza. Şu atı al, götür. Bir güzel de doyurup tımarla.»

Muhafız, «Baş üstüne efendim.» diyerek koştu. Atı çekerek ahıra doğru yollandı. *«İstediği bu olsun!»* dedi kendi kendine. Ucuz atlatmıştı.

Jacques Geoffroy'a, «Sen yemeğe dön. Kimse huzursuz olmasın. Ben François ile çalışma odasına geçip görüşeceğim.» dedi, «Bize oradan yiyecek bir şey getirsinler. François yoldan geldi. Karnı acıkmıştır.»

François «Aç değilim ama susuzluktan neredeyse ölmek üzereyim.» dedi.

Birlikte içeriye girdiler. Jacques ona su testisi ile maşrapayı gösterdi. François, maşrapaya boş verip testiyi kafasına dikti. Lıkır lıkır içti. Bir an duraklayıp şöyle bir nefes aldı. Biraz daha içti.

«Sahiden çok susamışsın.» dedi Jacques.

«Şaka ettiğimi mi sandın. Saatlerden beri yoldayım. Acele çağırdığın için hemen, koşa koşa geldim. Sözümü tuttum.»

«Teşekkür ederim. Gel oturalım. Şimdi yemek de getirirler.»

François, *«Beni niçin çağırdığını sorsam mı acaba?»* diye düşündü.

Sormasına gerek yoktu ki... Nasıl olsa söyleyecekti. «Biliyor musun, ben evlendim.» dedi.

«Sahi mi?... Kiminle?»

«Hani seninle son görüştüğümüzde birinden söz etmiştim. Anımsar mısın bilmem. Béatrice. İşte onunla.»

«Kutlarım.» dedi Jacques. «Mutlu olmanı dilerim. Umarım biraz da uslanmışsındır.»

«Hiç sorma... Uslanmak ne demek? Beni gözünün önünden ayırmıyor. Az kalsın buraya bile gelemeyecektim.»

Gizli Emanet

Jacques de Molay saatlerden beri François de Beaujeu ile çalışma odasına kapanmış, görüşüyordu. Her ne olursa olsun, her kim gelirse gelsin, içeriye alınmamasını tembih etmişti.

Ona çok önemli ve çok değerli bir şeyler emanet edeceğini, bunları alıp götürmesi ve sadece kendisinin bileceği bir yere saklaması gerektiğini söylemişti. Emanet ambalajlanmış olacak, François içinde ne olduğunu bilmeyecek, öylece saklayacaktı. Jacques de Molay'ın başına bir şey gelecek olursa, o zaman emaneti sakladığı yerden çıkarıp ambalajı açacaktı. İçindekileri gördüğünde de ne yapması gerektiğini anlayacaktı.

François «Senin başına niçin bir şey gelecekmiş ki?» diye sorunca, Jacques ona buradaki durumu ve birkaç gün sonra neler olabileceğini uzun uzun anlattı.

François bunların hepsini gayet iyi anlamıştı. «Philippe'in Normandiya'da da gözü olduğunu biliyorum.» deyince, Jacques ona Fransa krallarının öteden beri Normandiya'ya sahip olmak istediğini, üstelik bunun eninde sonunda öyle olacağını söyledi. «Fransa'nın başka çıkar yolu yok. Normandiya'nın İngiltere'ye ait olması, bu ülke için her zaman tehlike yaratır. Bu yüzden bir dengesizliktir gidiyor. Bunun giderilmesinde yarar vardır ama bizi pek ilgilendirmez.» dedi.

«Ben ılımlı davranmayı, ikisiyle de çatışmamayı yeğlerim.»

Jacques, «İyi edersin. Akıllıca olanı budur.» dedikten sonra aralarındaki konuya döndü. «Ne diyorsun? Senden istediğim bu işi yapacaksın değil mi?»

«Yaparım yapmasına. Zaten söz vermiştim. Fakat başından beri kafamı kurcalayan bir şey var.»

«Nedir? Açıkça sor. Yoksa emanetin içinde bulunanları mı soracaksın?»

«Hayır o değil... Çünkü şu aşamada söylenmesi gerekseydi söylerdin. Demek ki zamanını beklemeli.»

«Doğru!»

«Sorum şu.» dedi François, «Niçin ben?»

«Anlamadım.»

«Açıklayayım... Bu emanetin saklanması için başka birinin değil de benim seçilmiş olmamın gerekçesi nedir? Hatta istersen biraz daha açık sorayım. Bunun amcamın daha önce büyük üstat olmasıyla bir bağlantısı var mı?»

«Öyle bir bağlantı yok. Bu da nereden aklına geldi?»

«Nasıl gelmesin ki?... Zaten sen o nedenle önermedin mi benim de tarikata girmemi?»

«Hayır!... İlgisi yok. Seni uygun gördüğüm içindi.»

«Şimdi de uygun görüldüğüm için seçildim demek ki?»

«Buna seçilmek demeyelim. Çünkü yanlış olur. Bizde böyle işler tek bir kişinin yani büyük üstadın kararı ile yapılır. Ben seni uygun gördüm, o kadar.»

«Sana eskiden bir söz vermiş olduğum için.»

«İstersen öyle kabul edebilirsin.»

François çok zekî bir adamdı. Jacques de Molay'ın yanıtının ardında bir başka şey bulunduğunu sezdi. Madem bu görev çok önemliydi, bunu üstlenen kişi ardında gizlenenin ne olduğunu bilmeliydi. Bu onun hakkıydı.

«Niçin ben?» diye diretti. «Sana verdiğim söz bunun gerekçesi olamaz. Dilinin altında olanı çıkar. Öyle ki, ben de bu görevin önemini kavramış olayım. Söz vermiştim. Tamam. Sözümden dönecek de değilim. Ancak bu görevi niçin bana verdiğini öğrenmeliyim. Sakın aklına ilk gelen kişi olduğumu söyleme. Onu yutmam.»

Jacques zor durumda kalmıştı. Bir şey söyleyecekti; caydı. «Bunu sana anlatabilmek o kadar zor ki.» dedi.

«Bir dene istersen.»

«Benden bunu istemesen daha iyi edersin.»

«Hoppala!... İşte nedeni sorulacak bir söz daha.»

«Hem bir değil, iki nedeni var.»

«Ohooo!... Birincisinden başla.»

«Sana bunu açıklarsam, yüzün kızarabilir ama!»

«Sana göre ahlâksızca davranışlarımı ortaya döküp yüzüme vuracaksın anlaşılan.»

«Hayır!. Tam tersi.»

«Bana ahlâklı olduğumu söylersen yüzüm mü kızarır?»

«Ben öyle düşünüyorum.» dedi Jacques, «Fakat niçin öyle düşündüğümü de bilemem. Bizim bir Tapınak Şövalyesi olarak aldığımız eğitim, töremiz öyle düşünmeme yol açmakta olabilir. Birisi beni bana karşı överse, iki seçenek var demektir. Ya art niyetlidir ve beni kullanmaya çalışacaktır ya da iyi niyetlidir ama beni mahcup ettiğinin farkında değildir. Eğer ikincisi ise yüzümün kızaracağından korkarım.»

François, «Şunu mu demek istiyorsun?» dedi. «Sen beni iyi ve onurlu bir kişi olarak tanıyor, benden sana ve tarikatına hiçbir kötülük gelmeyeceğini öngörüyor, üstleneceğim göreve bağlı kalacağıma, emanete hıyanet etmeyeceğime güveniyorsun.»

«Evet!... Bunlar doğru ve dahası da var.»

«Üstelik bir zamanlar "hayırsız" olarak nitelediğin birisi için düşünüyorsun tüm bunları.»

«Evet!... Kimileri sana bin bir sıfat takabilir; "uçarının teki" olduğunu söyleyebilir ama ben senin nasıl zor bulunur, üstün düzeyde, kesinlikle güvenilir, temiz yürekli, mert, şahane bir insan olduğunu biliyorum.»

François yüzünün kızardığının farkına bile varmadı ama bir hıçkırık, kocaman bir yumru takılmış gibi oldu boğazına. Daha önce hiç kimseden böyle büyük bir övgü almamıştı.

Duygulandı. Ağlayacak gibi oldu. Bir konta yakışmazdı ağlamak. Elinden geldiğince kendini tutmaya çalıştı.

Jacques durumun farkındaydı. «Haklıydım, değil mi?» dedi, «Bana bunu söyletmemeliydin. Bak, ne hale geldin.»

«Zararı yok.» diye yanıtladı François, «İyi de oldu. Öyle iyi oldu ki sadece hakkımdaki düşüncelerini değil, daha birçok şeyi anlamış oldum. Bu, bana vereceğin göreve daha çok sarılmamı sağlayacaktır. Güç kazandım.»

«Böylece, bu görevi almayı kabul ettiğini anlıyorum.» dedi Jacques, «Şu halde artık bir sonraki aşamaya geçebiliriz.»

«Başka bir aşama daha mı var?»

«Evet! Sen görevi almayı kabul etmiş olabilirsin. Zaten bunu, ne olacağını bile bilmeden yıllar önce kabul etmiştin ama görevin sana verilebilmesi için bir diğer koşul var. İkinci aşama dediğim odur.»

«Peki! Ona sonra geliriz. Önce ikinci neden.»

Jacques, «Bunu, gerekecek olursa, o paketi açtığın zaman göreceksin.» dedi. Başka bir şey söylemedi.

«Bir ipucu vermek bile gerekmiyor yani!»

«Yooo!... O kadar da değil. Fakat uzun bir konu. Neresini nasıl anlatsam acaba?»

«Nasıl istersen anlat. Ben dinlerim.»

«Bundan çok yıllar önce tarikatımızın kendi içinde bir sorun yaşandı. Müslümanlar Kudüs'ü yeniden ele geçirdikten hemen sonra... Tam yılını istersen, 1188. Senin de bir aile bağlantın olan Jean de Gisors, o sıradaki büyük üstadımız Gérard de Ridefort'u görevden uzaklaştırmak için bir girişimde bulunmuştu. Haksız sayılmayabilir ama böyle bir iş yapmak ona düşmezdi. Çünkü büyük üstat belli bir kurul tarafından seçilerek belirlenir ve bir kez seçildikten sonra yaşam boyu görevde kalır, bilirsin. Papa bile karışamaz. Jean de Gisors bu girişiminde yalnız değildi. Ona destek verenler de vardı. Bir kriz doğdu. Tarikat sarsıntı geçirdi. Jean de Gisors ve onunla birlik olanlar, büyük üstadı düşüremeyince bir alay entrika çevirdi. Gérard de Ridefort ertesi yıl öldü ama yetkili kurul dağılmıştı. Örgütümüz iki yıl büyük üstatsız kaldı. Bir başka elin işe karışıp, seçici kurulu yeni baştan oluşturması gerekti.»

Jacques sözüne ara verip, bir nefes aldı. Testiden maşrapaya su doldurup içti.

François kulak kesilmiş, hiç sesini çıkarmadan devam etmesini bekliyordu.

«Amcan Akkâ Kalesi'nde şehit düştüğü zaman da benzer bir olay daha yaşadık. Gerçi bir büyük üstadımız vardı ama hem görevi gönülsüz olarak üstlenmiş hem de yaşlı ve hasta olduğu için işlerimiz ortada kalmıştı. Ben seçildiğim sırada önümüzdeki günlerde ortalık karmakarışık olmuştu. Toparlayana kadar akla karayı seçtim.

Şimdi ise az önce anlattığım kritik ortamdayız. Gelecek günlerin bize ne getireceğini bilmiyoruz. Geleceğimizi sağlama bağlamak için aldığımız önlemler var ama bunlar yetmeyebilir. Tarikatımız yine sıkıntıya düşebilir. Başsız kalabilir. O zaman, arta kalanlarımızı gerektiğince yönlendirecek biri çıkmazsa, herkes kendi kafasının doğrultusuna gitmeye kalkışabilir. Anarşi çıkar. Bu nedenle, tarikatın dışında birini görevlendirmenin yararlı olabileceğini düşündüm. O kişinin de güvenebileceğimiz biri olması gerekirdi.»

Jacques bu noktada durdu.

François «Fakat bu çok önemli bir görev, üstelik çok ağır bir sorumluluk değil mi?» diye sordu.

Jacques «Evet, öyle!» dedi, «Fakat bunu sen istedin.»

«Ne münasebet!... Bu senin işin. Ben istemedim.»

«Soran sen değil miydin?... Bunları önceden öğrenmek için diretmeseydin, görevi yerine getirmek gerektiği zaman ihtiyaç duyduğun bilgi ile birlikte bunu da öğrenmiş olacaktın. Zaten belki tüm bunlar boşuna olacak ve senin de hiçbir şey yapman gerekmeyecek. Dua edelim öyle olsun. İşler yolunda giderse, emaneti geri getirirsin ya da bakarsın ben gelip alırım. Bütün bunlar sadece en kötü olasılığı da düşünerek bir önlem almaktan ibaret; başka bir şey değil. Şimdiden herhangi bir sorumluluk yüklenmiş olmuyorsun. Gün ola, harman ola.»

«Peki, emaneti açtığım zaman ne yapacağım?»

«Dedim ya!... Sana bunları anlatmak bile gerekmezdi. Tek bilmen gereken, benim başıma bir şey gelecek olursa emaneti açacağındır. Ne yapacağını o zaman anlayacaksın.»

François, «Peki.» dedi, «Buna göre, şimdi şu az önce sözünü etmiş olduğun ikinci aşamaya geçelim istersen.»

Jacques de Molay'ın "bir sonraki aşama" dediği, tarikatın olmazsa olmaz sayılan kuralları ile ilgiliydi.

Bir Tapınak Şövalyesi hatta büyük üstat bile tarikata ait olan bilgi ve nesneleri dışarıdan birine veremezdi. Yemini vardı. Bunun için, François de Beaujeu da yöntemine uygun olarak yemin etmeli, şövalye niteliğini almalıydı.

Jacques, işte bunu ona nasıl söyleyeceğini, onu nasıl ikna edeceğini bilemiyordu. Vermiş olduğu söze güvenerek bir kez denemeye karar vermişti. Görevi kabul edeceğinden emindi; nitekim bu noktaya kadar yaptıkları görüşme de bunu gösteriyordu ama François resmen şövalye niteliğini de almaya yanaşmayabilirdi. Gerçi Jacques kendince buna bir çıkar yol bulmuştu ama bakalım François razı olacak mıydı?

Nasıl olsa söyleyecekti. Bu işlerin yapılabilmesi için bir törene katılması gerektiğini, Tapınak Şövalyelerine özgü yemini etmesi gerekeceğini açıkladı. Buna tepki göstereceğini, *«Olmaz! Yapmayacağımı biliyorsun. Benden bunu isteyemezsin.»* gibi bir şey demesini bekliyordu.

Hayret!... François hiç sesini çıkarmadı.

Jacques şaşırdı. Ona bunun bir formalite gereği olduğunu, yaşamında herhangi bir değişiklik olmayacağını söyledi.

François «Boşuna dil dökme.» dedi, «Daha önce bu konuda ne konuşmuş olduğumuzu ikimiz de anımsıyoruz. Ben konuyu anladım. Sen de benim yemin etsem de etmesem de neyi yapıp neyi yapamayacağımı çok iyi biliyorsun.»

«Merak etme. Senin için yemin kapsamını değiştirip bu özel duruma göre bir ayarlama yapacağız.»

«Gerek yok. Ötesi, yeminime bağlı kalmadığım için benden şövalye niteliğini geri alırsınız, olur biter.»

Bu kez Jacques karşı çıktı. «Olmaz! Oyun oynamıyoruz.» dedi, «Hiç kimse, senden gönülden isteyerek yapmayacağın ve yapmayacağını da önceden bildiğin bir şey için yemin etmeni isteyemez. Öylesi hiç işine gelmez, değil mi?»

«Doğru... İşime gelmez ama şu anlattıklarından sonra ben ona da razıyım.»

«Bu sana onur kazandırabilir ama beni rahatsız eder. Buna izin veremem. Yemin metni uygun bir şekilde değiştirilecek ve senin için özel olarak ayarlanacaktır.»

François «Büyük üstat nasıl isterse öyle olur.» dedi.

Jacques buna kahkahalarla güldü. Özellikle şu son birkaç günde bu sözü o kadar çok duymuştu ki.

Nöbetçiye seslendi. Geoffroy'un çağrılmasını istedi.

Yemin töreni hemen bu gece yapılmalıydı ki François da emanetleri teslim alıp bir an önce Paris'ten uzaklaşsın. Hiç kimse onun da artık bir Tapınak Şövalyesi sayıldığını bilmesin.

Öyle oldu. Büyük üstadın dileği uyarınca François için bir tören düzenlendi.

Bu tören Paris'te yapıldığı için, Tapınakçıların geleneği uyarınca herkesten önce buradaki karargâhın üstadı Pierre d'Aumont hazır bulunmalıydı ama ortalıklarda yoktu. Şimdi kim bilir ne işin peşindeydi. Yapacakları, burada bulunmasından çok daha önemliydi.

Hazine Gitti Gider

Pierre d'Aumont, büyük üstadın verdiği görevi üstlendikten sonra masa başına oturup, saatlerce kafa patlattı. Fransa başta olmak üzere Avrupa haritalarını inceledi. Ölçüp biçti; hesaplar yaptı. Seçenekleri karşılaştırdı. Şöyle düşünüyordu:

«Hazineyi götürmek üzere öyle bir yer bulmalıyım ki, hem yol güvenli olsun hem Kral Philippe oraya ulaşamasın.

Görünüşe bakılırsa, Fransa'nın hiçbir yanı güvenli sayılmaz. Belki güneyde, Pirenelerin eteklerinde bir yer ya da Provénce bölgesindeki mağaralardan biri düşünülebilir. Ancak, oralara ulaşmak için hayli uzun süre karada yolculuk etmek, üstelik önceden gidip yer seçmek ve hazırlık yapmak gerekir.

Kral hazineyi Paris'te bulamayınca her yere saldıracak. Ne kadar zor olursa olsun, kendi toprakları içindeki bir mağarayı da keşfedebilir. Demek ki, hazineye ulaşamaması için önceden başka çalışmalar da yapmak gerekir. Buna zaman yok.

Ücra bir köşeye götürülüp gömülse...

Aynı şey... Ne kadar sıkı önlem alınırsa alınsın, ya bir gören olursa!... Üstelik sonra hem kendisi hem bu işte çalışacak olan şövalyeler ne yapacak?... Eninde sonunda yakayı ele vermekten nasıl kurtulacaklar? İçlerinden bir teki bile yakalanıp konuşursa, tüm çabalar boşa çıkar.

Anlaşılan en sağlamı, büyük üstadın dediği gibi, hazineyi Fransa dışına çıkarmak olacak. Kralın ulaşmasını engellemenin başka çaresi yok.»

İyi de, nereye kaçıracaktı?

«En yakını ve en kolayı kuzeyde Normandiya, hatta belki Felemenk ya da doğuda Lorraine olur. İkisi de uzak sayılmaz. Hatta Lorraine çok daha güvenli sayılır; çünkü Lorraine dükü öteden beri Fransa kralı ile geçinemiyor.

Diyelim ki, en uygunu Lorraine... Peki ama orada nereye?

Dükün koruması altında olan bir yere konamaz ya!... Fransa kralı, bunu öğrenir öğrenmez tüm ordusuyla saldırıya geçer. Savaş bile çıkarır. Lorraine dükünü korumak bahanesiyle Kutsal Roma İmparatoru Albert de bu işin içine karışır. Sonra ayıkla pirincin taşını... Düşün hazineyi nasıl koruyacağını.

Koruyamazsın... Başında bir Fransa kralı varken bir de öte yandan Alman asıllı imparator çıkar.

Felemenk ya da Normandiya'ya gidersen, bu kez de nereye gitmiş olduğun öğrenilir öğrenilmez, kuzeyden de İngiltere kralı sıkıştırmaya başlar.

Deniz yolu çok daha güvenli olur. Karada ne kadar çok kalınırsa risk o kadar artar. Fakat böylesine değerli bir hazine ile sürekli olarak denizde dolaşamayız ya! Hem Philippe hazinenin deniz yolu ile kaçırıldığını öğrenir öğrenmez, tüm donanmasıyla peşimize düşecektir.

Fransız donanması pek güçlü değil. Başa çıkabiliriz. Ancak ne yapıyoruz? Hazineyi mi kaçırıyoruz, savaşa mı girişiyoruz. Büyük üstadın baştan beri üzerinde durduğu konu savaşmamak değil mi?»

Bu mantık silsilesiyle düşününce, ne yapılması gerektiği de kendiliğinden ortaya çıktı: Hazineyi La Rochelle'de bir gemiye yükleyip denize açılmak. Fransa kralının kolayca ulaşamayacağı güvenli bir yere gitmek. Gerçi Le Havre gibi çok daha yakın limanlar da vardı ama oralarda bir de gemi ayarlamak gerekirdi. Oysa La Rochelle'de Tapınakçıların filosu hazır bekliyordu. En azından birkaç gemi olmalıydı. Birini alabilirdi.

Fakat orada Fransa kralının bir iki kalyonu da vardı. Kendi gemileri ise, hafif ticari teknelerdi. Gerçi bir kez açılınca kimse arkalarından yetişip yakalayamazdı ama denizin ne zaman ne yapacağı belli olmazdı. Hele okyanusta.

Bunun için Pierre bir başka önlem daha almayı düşündü. Bir oyun... Olabildiğince çok sayıda, hatta limanda kaç gemi varsa hepsini birden aynı anda yola çıkarmak ve her birine ayrı ayrı birer rota tutturmak... Böylece, kazara peşlerine düşen olsa bile hangi gemiyi izleyeceğini şaşırsın.

Hazineyi taşımak için dört beş katır ile bir o kadar şövalye yeterdi. Fakat paldır küldür gidilmemeli, güvenlik önlemleri de alınmalıydı. Şöyle düşündü:

«Önce hazineyi başka ticari malların arasına karıştırmalı. Tek bir konvoyla da götürmemeli. Bu çok riskli olur. Birkaç ayrı konvoya dağıtmalı.

Dört ayrı konvoy yapalım. Her konvoy üç katırdan oluşsun. Bir de yedek koyarız; eder dört. On altı katır gerek. Bunu hemen bulmak zor olur. Bir de ortaya çıkıp katır aramak olmaz. Dikkat çeker. Olabildiği kadar. Birkaç at kullanırız katır yerine. Yük dağıtılınca çok ağır çekmez.

Her konvoyu, katırcı kılığına girmiş bir şövalye kardeşimiz ile tüccar kılığına girmiş bir diğer şövalye kardeşimiz götürsün. Güvenlik önlemi olarak her konvoyu ayrıca üç dört şövalye kardeşimiz korusun. Demek ki en çok yirmi dört şövalye gerek. Böylece büyük üstadın belirttiği sayıyı aşmamış oluyoruz.

Her konvoy ayrı bir güzergâh tutmalı. Yol boyunca sürekli olarak izlenmeli. Donanımlı şövalyeler, kâh konvoyun önü sıra gidip yolun durumunu gözden geçirmeli kâh yeterince uzaktan çevresinde dolaşmalı.

Konvoylar limana aynı anda değil, aralıklı olarak birbiri ardınca varmalı. Bunun için de, hangi konvoyun hangi yoldan gideceğini, her birinin yolunun aşağı yukarı ne kadar süreceğini hesaplayıp, buradan ona göre yola çıkmalarını sağlamalıyım.

En kestirme yol bile iki gün çekecektir. Gece gündüz, hiç durmadan gitmeleri de olmaz. Hayvanlar dinlenmeli. Bir saldırı olasılığını düşünürsek, gece daha güvenli olur. Onun da başka riskleri var. En azından, şövalyeler konvoyu iyi izleyemeyebilir; çevreyi kontrol etmekte hayli zorlanır. Acaba nasıl yapmalı?... Geceleri mi yol alalım, yoksa gündüz gözüyle mi gidelim?

Galiba en iyisi şöyle: Günü ikiye bölelim. Her konvoy sabah erkenden çıksın. Öğleye doğru mola versin; dinlensin. Akşama doğru yine yola koyulup, karanlık çökene kadar ilerlesin. Sonra yine günün ağarmasını beklesin.

Yol boyunca tüm ihtiyaçlarımızı yanımızda taşıyalım. Hiçbir yere uğramayalım. Bir de şöyle bir kural koyalım: Bu yolculuk boyunca şarap içmek yasak.»

Şövalyeleri şarapsız bırakmayı öngörünce, kendi kendisine sordu: *«Ölçülü olurlarsa bir sorun çıkar mı?»*

Yanıtı şöyle oldu: *«Kışlada ya da kampta oldukları zaman bunu kontrol altına alabilirsin. Dışarıda sen hangi şövalyenin şarabı ölçülü içtiğini gördün bu güne dek?»*

Şövalyeleri iki üç gün için bile olsun şarapsız bırakmaya gönlü razı olamıyordu. *«Yanlarındaki şarap az miktarda olursa, ister istemez ölçülü olurlar, değil mi?»*.

Bazı zaman ne kadar da yufka yürekli olabildiğine şaşırdı. Şimdi iki kişilikli olmuş, kendi kendisiyle oynuyordu. Bir yanda komutan Pierre, karşısında şövalye Pierre.

Şövalye Pierre, hiçbir akşam şarapsız yapamazdı. Komutan Pierre istediği kadar talimat vermiş olsun. Şövalye Pierre, izin verilmiş olduğu için ilk gün hepsini bitirirdi. Sonra matarasını doldurmak amacıyla birkaç dakikalığına yol üzerinde bir yere uğramaya kalkışırdı. Bu mutlaka öyle olurdu.

Komutan Pierre ağır bastı. Yol boyunca şarap kesinlikle yasak. İki üç gün şarap orucu tutulacak. Kafalar ayık olmalı. Gemiye bindikten sonra, zil zurna olana kadar, hatta çatlayana kadar içebilirler.

Harita üzerinde her konvoyun hangi güzergâhı izleyeceğini, ne kadar zamanda gidebileceğini saptadı. Bir ara kendi kendine hayran kaldı. Bunları nereden ve nasıl öğrendiğini düşündü. *«Elbette bilirsin.»* dedi. Yıllarca oradan oraya yük taşıtmış, bu gibi hesapları yapmaya alışmıştı. *«Amma çok koştururdum ha!... Aslında belki öylesi çok daha iyiydi. Sonra beni komutanlığa getirdiler. Hele bir de bölge sorumlusu olarak atadıkları zaman çakılıp kaldım. Paslandım.»*

Başka düşüncelere de daldı. Nostaljik düşünceler. *«Hepimiz, gece gündüz demeden nasıl da çalışırdık. Şimdi de gençler bizim gençliğimizdeki gibi çalışıyor.»*

Sanki Fransa Kralı Philippe karşısındaymış gibi ona yumruk sallayarak bağırdı: «Sen biliyor musun bu hazine nasıl oluştu? Öyle senin gibi durduk yerde değil. Bu bir emek birikimidir. Fakat sen bunu anlayamazsın. Hiç çalışmadın ki. Sadece hazıra kondun. Bir de bizim hazinemize göz diktin. Utanmaz herif.»

Kendisini kaptırıp çok yüksek sesle bağırmış olsa gerek ki, nöbetçi koşup geldi. «Buyur komutanım. Bir dileğin mi var?»

«Yok bir şey.» dedi. «Sen işine bak.»

Nöbetçi çıkınca, Fransa kralına nanik yaptı: «Öyle yağma yok. Hazine yerine hava alacaksın, hava.»

Hesaplarına döndü. Zor zoruna, ucu ucuna bağlanıyordu.

La Rochelle'deki gemilerin okyanusa çıkmak üzere önceden hazır edilmesinin yararlı olacağını düşündü. Gerçi oraya varınca, *«Büyük üstadın buyruğu uyarınca bu malı gemiye yükleyip hemen açılacağız.»* dese de olurdu ama bundan ötürü gecikmeye uğrayabilirlerdi. Denizde ne kadar kalacaklarını da bilmiyordu. Gemilere yeterince erzak yüklenmiş olmalıydı. En azından bir ay yetecek kadar. Çok mu olurdu? *«Zararı yok. Eksik olmasın da... Fazla mal göz çıkarmaz.»* diye düşündü.

Büyük üstadın adıyla La Rochelle limanındaki kaptanların komutanına şifreli bir mesaj yolladı. Tüm gemilerin hayli uzun bir yolculuk için hazır edilmesini, yeterince erzak ve içecek sağlanmasını istedi. Böyle yazınca, *«Hayli uzun bir yolculuk ne demek?... Bunu anlayacak mı acaba? Nereye gideceğimizi de yazsam mı?»* diye düşündü ama bundan hemen caydı. *«Olmaz! Nereye gideceğimizi hiç kimse bilmeyecek. Ben bile... İyisi mi, boş ver!... Her ne anlarsa ona göre hazırlık yapsın. Hazırlıksız olmaktan daha iyidir.»*

Mesajı göndermeden önce içine kurt düştü. Büyük üstadın adını kullanmak için ondan izin almamıştı. *«Kızar mı acaba?»* diye düşündü. *«Hayır! Aksine, asıl izin istersem kızabilir.»*

* * *

Bu işe Pierre ile birlikte katılacak olan şövalyelerin her şeyi, ayrıntısıyla bilmesi gerekmiyordu. Ne kadar çok kişi bilirse, risk o kadar artardı. Elbette hazineyi çıkaracak olanlar öğrenecekti. Bundan kurtuluş yoktu. Bunun için, seçtiği birkaç şövalye ile özel bir toplantı yaparak, onlara bilgi verdi.

Hazineyi sarıp sarmaladılar. Başka mallarla da karıştırıp, dört ayrı partiye böldüler. Özellikle geceleri, hiç kimseye belli etmeden çıkardılar. Heybelere yerleştirip katırlara yüklediler.

Şövalyelerden kimisi, bir tüccar ya da katırcı gibi giyindi. Bundan hoşlanmamış, ağırlarına gitmişti. Görev gereği olduğu için kabullendiler. Kendi atlarından başkasına binmeye ise hayli soğuk baktılar. Pierre çok üstelemedi. Sivil gibi görünecek olanlar nasıl olsa atlarının koşumlarını değiştirmek zorundaydı.

Pierre, *«Ne olur ne olmaz!»* diye düşünerek, sivil giyinecek olanların da kılıçlarını yanlarında taşımasını öngörüyordu. Fakat bunu başaramadılar. Üstlerine birer manto giyseler de, kılıçlarını gizlemekte güçlük çekiyorlardı. Böyle bir işe hiç alışmamışlardı. Birkaç kez denediler. Olmadı. Bu işe bir çıkar yol bulamayınca, Pierre en az bir kama ya da hançer taşımalarına razı oldu.

Ayrı ayrı konvoylar halinde ve ayrı ayrı güzergâhlardan La Rochelle limanına doğru peyderpey yola çıktılar.

Her şey yolunda gitti. Hiçbir aksaklık olmadı.

Pierre, son parti yola çıkmadan, bomboş kalmış olan kasa dairesini kapatmadan önce son bir kez daha dolaştı. İç kapıyı kapattı. Dış kapıyı kilitledi. Ahıra gitti. Anahtarı örsün üzerine koyup bir balyoz ile iyice ezdi. Nalbant ocağına attı.

En son hareket eden konvoya kalmıştı ama yaptığı hesaba göre en kestirme yoldan gideceği için hepsinden önce varmış olacaktı. Böylece orada yapılması gerekebilecek olan işleri de gözden geçirebilecekti. Her işi tek başına üstlenmek istemezdi; paylaşabilse çok daha iyi olurdu ama bu durumda gemiye binene kadar böylesi gerekiyordu.

Paris'ten La Rochelle limanına kadar, başlarına tek bir olay geldi. Varış sırasına göre sondan ikinci konvoyun bir devriye mangası ile karşılaşacağı tuttu.

Konvoyu durdurdular. Manga komutanı, biri katırcı, diğeri tüccar kılığına girmiş olan şövalyelere ahret soruları yöneltti. Nereden geliyorlar; nereye gidiyorlar; ne taşıyorlar gibi...

Yanıtları kuşkulu bulmuş olsa gerek ki, yükü görmek istedi.

Askerler heybeleri kurcalamaya girişince, katırcı kılığındaki şövalye az ilerdeki tepenin üzerinden olan biteni gözlemekte olan şövalyelere, destek isteme işaretini verdi. İkisi kamalarını çekerek askerlere saldırır gibi bir girişimde bulunurken, diğerleri yetişti. Askerler, doludizgin ve bir yandan da «Savulun!» diye bağırarak üstlerine doğru gelen Tapınak Şövalyelerini görünce öyle korktu ki, bir tek altlarına kaçırmadıkları kaldı. Sanki çok yanlış bir iş yapıyorlarmış gibi ellerini kaldırıp kendilerini yere attılar. Bağışlanmak için yalvarmaya başladılar.

Şimdi ne yapacaklardı?... Konvoylara haydut ya da çapulcu gibilerin saldırabileceği düşünülmüş ama devriyeler hiç hesaba katılmamıştı. Ne aksilik!...

Kralın askerlerini öldüremezlerdi. Adamların hiçbir kusuru yoktu. Onları orada bağlayıp bırakamazlardı. Manga devriyeden dönmeyince, onları aramaya çıkanlar olacaktı. Bağlayıp bir yere saklamalıydılar. Gerçi yakınlarında uygun bir yer de yoktu ama olsa ne fark ederdi ki?... Ha öldürmüşsün ha sıkıca bağlayıp kimsenin bulamayacağı bir yerde ölüme terk etmişsin. En akla yatkın iş, tutsak edip yanlarında götürmek, bu çevreden bir an önce uzaklaştırmaktı. Öyle yaptılar. Bereket, manganın devriye gezdiği alanın La Rochelle ile ilgisi yoktu. Arama başlayana kadar onlar çok uzaklaşmış olacaktı. Askerlerin böyle paketlenip götürülmüş olabileceği de kimsenin aklına gelmezdi.

Limana varınca, olan biteni anlattılar. Pierre, bu konvoyun hayli kalabalık bir şekilde geldiğini zaten görmüş, ne olduğunu anlayamadığı için şövalyeleri olası bir saldırıyı karşılamak üzere hazır hale getirmişti.

Tutsak edilen askerlerin bağlı olarak gemilere yüklenmesini söyledi. Tam dediğini yapmak üzereydiler ki, «Hayır! O gemiye değil.» diye seslendi. Bir başkasını gösterdi: «Şuna. Hatta onları ikiye bölün. Yarısını şu gemiye, yarısını da şuna yerleştirin.»

Bu serüveni yaşayan konvoyun başındaki şövalye tedirgin olmuştu. «Acaba şöyle bir geriye doğru gidip son konvoyun ne durumda olduğunu kontrol etsek mi? Devriyeler dönmeyince başlarına bir şey gelmesin!» dedi.

«Dertlenme!» diye yanıtladı Pierre, «Bir şey olmaz. Hem güzergâhları apayrı hem onlar da bir devriye ile karşılaşırsa aynı şeyi yapar. Bize de iki gemi daha ayarlamak kalır.»

Demeye kalmadı. Son konvoyun da sağ salim yaklaştığını gördüler.

Pierre, daha önce yapmış olduğu gibi en son partiyi de belli bir tarzda belirlemiş olduğu gemilere yükletti. Sonra şövalyeleri toplayıp, kimin hangi gemiye bineceğini bildirdi. Buna göre, bazı gemilere tayfa dışında hiç kimse binmeyecekti.

Gemi kaptanları ile ayrı ayrı görüştü. Her birine tutacakları rota hakkında talimat verdi. «Rota böyle ama denizin ne olacağı, ne göstereceği belli olmaz. Ötesi sizin işiniz. Bildiğiniz ya da uygun düştüğü gibi yaparsınız.» dedi.

* * *

12 Ekim Perşembe sabahı güneş doğmadan, topluca hareket edilecekti.

Fakat o sabah bir sürprizle karşılaştılar.

Limanı sis basmıştı.

Kaptanların başındaki şövalye, bu durumda denize çıkmanın tehlikeli olabileceğini söyledi.

Pierre, «Ne önerirsin?» diye sordu.

«Sisin dağılmasını bekleyelim.»

«Ne zaman dağılır?»

«Belli olmaz... Belki güneş yükselince, belki daha sonra.»

Pierre, «Hayır! O bizim için çok daha tehlikeli olur.» dedi. «Burada ne kadar kalırsak başımızın derde girmesi riski de o kadar artar. Hemen çıkmalıyız.»

«Yelken açamayız ama... En azından koydan çıkana kadar ağır ağır kürekle gitmek gerekir.»

«İyi ya! Öyle yapalım.»

«Kürek çekmeye yeter sayıda tayfa yok.»

«Ne demek yok?» diye kızdı Pierre. «Biz burada armut mu topluyoruz? İstisnasız herkes kürek başına geçecek. Hatta şu gemilerdeki askerler bile. Hemen çıkıyoruz.»

«O zaman gemileri art arda dizmemiz gerek. Hepsi bir öncü gemiyi izlemeli.»

Pierre sert bir sesle, «Bak, ben bu işlerden anlamam.» dedi. «Ne yapılması gerekiyorsa hemen yap. Bir an önce çıkalım.»

Şafak sökerken, tüm gemiler topluca halatlarını çözüp demir aldı. Fenerlerini yaktılar. Sis içinde batıya doğru kürek çekerek birbirlerinin peşine takılmış olarak ağır ağır ilerlediler.

Koydan çıkarlarken sisin yoğunluğu giderek azaldı.

Pierre, ortalardaki gemilerden birindeydi. İyice aydınlığa çıkıp göğü gördüğünde, kaptan köprüsünden diğerlerine «Haydi, yolumuz açık olsun.» diye seslendi.

Kendi gemisinin kaptanına « Yelkenler fora!» diye bağırdı.

Kaptan ona şaşkınlık içinde bakıyordu. «Yanlış bir şey mi söyledim? Ne bileyim ben!. Denizci değilim ki.» dedi. «Siz her nasıl diyorsanız işte öyle... Tam yol ileri.»

* * *

Bu gemilerin rotasını, böyle durup dururken hepsinin birden niçin ve nereye gittiklerini bilen yoktu.

Şövalyeler bile nereye gittiklerini bilmiyordu. Sadece Pierre kafasına bir şey takmıştı. Diğerlerine söylememişti.

Birkaç gün sonra, Fransa kralının askerleri ülkenin her bir yanında olduğu gibi La Rochelle'de de soruşturma yapmaya geldiklerinde, Tapınakçıların filosunun birkaç gün önce gitmiş olduğunu öğrendi.

Gitti gider.

Kıyıdakilerin hiçbirinin bir bildiği yoktu. Sadece bir balıkçı teknesinin kaptanı şunları anlattı:

«Avımızı bitirmiş, dönüyorduk. Gün ışımak üzereydi. Tam fenerleri söndürmüş ve artık koya girmek üzereydik ki, limanı sis basmış olduğunu gördük. Biraz ağırdan aldık. O sırada sisin içinden fenerleri yanan bir gemi belirdi. Ağır alıp yol verdik; geçmesini bekledik.

Tam «Geçti. Limana girebiliriz.» diyorduk ki, ardından bir gemi daha göründü. Sonra bir daha. Bir daha.

Bunca yıllık denizciyim, hiç bu kadar çok gemiyi birden seyir halinde görmemiştim. Tam 18 tekne saydım. Hatta daha da olabileceğini düşünüp bekledim. Hayır!. Hepsi o kadardı. Açık denize çıkıyorlardı.

Az sonra makara seslerini duyduk. Yelken açıyorlardı. Öyle şaşırmıştık ki, bir süre daha orada oyalanıp arkalarından onları izledik. Uzaklaşmışlardı ama hayal meyal kimilerinin güneye kimilerinin kuzeye doğru dümen kırdığını gördük.»

İşte hepsi bu kadar.

Başka hiçbir bilgi yok.

Balıkçı kaptanın dediği doğruysa, bundan çıkarılabilecek tek sonuç, bazı gemilerin güneye, bazılarının kuzeye doğru gittiği.

Daha sonra o gemilerden hiçbiri geri dönmedi.

Hiçbirinin ne yöne gittiği de öğrenilemedi.

Ne Tapınakçıların Büyük Üstadı Jacques de Molay, ne yardımcısı Goeffroy de Charnay ne de sonra yakalanan Gérard de Villiers ile Hugues de Pairaud bu konuda herhangi bir şey biliyordu. Bilseydiler, böylesine dayanılmaz işkencenin altında söylemiş olurlardı.

Tapınakçıların hazinesi gitti gider.

Götürenin kimliğini öğrenmek zor olmamıştı. Hatta birlikte giden Tapınak Şövalyelerinin adları bile belirlenmişti.

Fakat hiçbiri ele geçirilemedi.

Hazinenin nereye götürüldüğüne ilişkin kuşkular vardı ama hiçbir kanıt olmadığı için, bu bir "bilinmez" olarak kaldı.

Philippe Çıldırsa Yeridir

Gerçi Fransa Kralı Philippe ülkesindeki tüm Tapınakçıları tutuklatmıştı ama hazineyi ele geçirmek yerine sadece avucunu yaladı. Ne bir tanecik olsun altın ne herhangi bir belge bulabildi, ne Paris'te ne herhangi başka bir yerde…

Bu arada kimi şövalyeler büyük üstadın talimatı dışına çıkarak Fransa'dan kaçmıştı, kimisi İngiltere'ye, kimisi Orta Avrupa ülkelerine… Marsilya'da demirli duran gemilerine binip Akdeniz'e açılanlar da olmuştu. Büyük üstat, talimatında sadece direniş gösterilmeyeceğini söylemişti; *"Hiçbir yere gitmeyecek, kaçmayacaksınız."* dememişti ki…

Kaçmak!... Bu, şövalyelere yakışmayan bir suçlama olurdu. Onlar kaçmıyordu ki… Şimdilik Fransa'yı terk ediyorlardı.

Böylece, 1307 yılının 3 Ekim günü Tapınakçıları tutuklamaya girişen kralın askerlerinden kimisinin işi kolaylaştı.

Sonunda yakalanması gerekenden daha az sayıda şövalye ele geçmişti ama bunu yüzdeye vurmak olanaklı değil… Çünkü o sırada Fransa'da kaç Tapınak Şövalyesi bulunduğunu hiç kimse bilmiyordu. Kendileri bile...

Fransa kralı açısından şövalyelerin hepsini tutuklamak da bir bahaneydi. Aslında sadece hazine ile şu ya da bu şekilde ilgisi olanların yakalanması yeterdi ama bunu kimseye anlatamazdı.

Entrika söz konusu olduğunda, hiç kimse öyle kolay kolay Philippe'in eline su dökemezdi. Tapınak Şövalyeleri Tarikatı'nı çökertip hazinelerine el koymak için yıllar önce hazırlanmaya başlamıştı. Çok iyi bir plan yapmıştı. Şu fiyaskoya bakın!...

İyice hırçınlaştı. Şövalyelere yapılan işkenceleri yakından izliyor, hiçbirinin ağzından doğru dürüst bir sözcük çıkmayınca hırsından deliye dönüyordu. Kendisine soracak olursanız, onun şimdi çekmekte olduğu acı yanında şövalyelerin maruz kaldığı bedensel eziyet çocuk oyuncağı kalırdı. Madem kendisini bu hale sokmuşlardı, çok daha ağırına bile müstahaktılar.

Lânetler olsun!... Neredeydi bu hazine?... Ne zaman ve nasıl kaçırıp götürmüşlerdi? Yoksa zaten Paris'te değildi de onu mu kandırmışlardı? Olamazdı. İşkence edilen şövalyelerden birçoğu hazinenin burada bulunduğunu söylemişti. Belki başka yerlerde ve kimi şövalyelerin üstünde de emaneten biraz para olabilirdi ama öyle bir tutarın esamisi okunmazdı. Hatta kasa dairesinin anahtarının kimde olduğunu söyleyenler bile çıkmıştı.

Philippe «Bulun bana şu Gérard de Villiers denilen herifi.» diye bağırdı, «Nerede olursa olsun bulun. Her yeri arayın. Sıçan deliklerini bile araştırın.»

Tapınakçıların bir diğer haznedarı daha olduğunu söylediler; Hugues de Pairaud adlı genç bir şövalye. Philippe, Gérard ile birkaç kez görüştüğü için onu tanıyordu. Ötekini duymamıştı. «Her kimse, o yeni yetmeyi de bulup getirin!» diye haykırdı.

Onları bulacaktı da ne yapacaktı ki!... Başta yakalasaydı, kasa dairesinin açılmasında işe yarayacaklardı. Fakat Philippe oraya giremeyince zaten tüm karargâhı berhava ettirmişti. Orada hiçbir şey yoktu. Şimdi tek yapabileceği şey, hazineyi nereye götürdüklerini öğrenmekti. Tapınakçıların hem büyük üstadı hem yardımcısı, birbirlerinden ayrı ayrı olmak üzere, onunla alay edercesine hazinenin kaçırılmış olduğunu itiraf etmişti. Üstelik bunu daha sorgulamanın en başında, zor kullanılmasına gerek bile kalmadan söyleyivermişlerdi. Bu işi yapmak üzere görevlendirilen kişinin adını da vermişlerdi. Fakat onun nereye gittiğini bilmediklerini ileri sürüyorlardı. Philippe'in buna bir türlü inanası gelmiyordu. *«Nasıl en baştaki adam yani büyük üstat böyle çok önemli bir şeyi bilmez. Pierre d'Aumont da kim oluyor?»* diye düşünüyor, bu işin içinden çıkamıyordu. Böyle bir iş kafasına yatmıyor, bir türlü inanamıyordu.

Philippe, Pierre d'Aumont'u tanımıyor değildi. Son yıllarda Paris ve çevresindeki karargâhları onun yönettiğini biliyordu. Fakat nasıl olup da tek bir kişiye böylesine güvenilebileceğine aklı ermiyordu. Olacak şey miydi? Bunun için, hem Gérard hem o çaylak -adı her neyse- bir an önce bulunmalıydı. Onlardan çok önemli bilgiler alacağından emindi. Yoksa niçin her ikisi birden Pierre d'Aumont ile birlikte ortalıktan yok oluversin!

Bu arada, hayretler içinde kaldığı bir şey daha öğrendi. Yakalanan şövalyelerden birçoğu, sanki ağız birliği etmişçesine aynı şeyi söylemişti. Bu operasyonu çok önceden biliyorlarmış.

Aklı durdu. Buna da inanası gelmedi. *«Peki ama niçin böyle kuzu kuzu teslim oldular?... Bu tutumun ardında da başka bir şey mi var acaba?»* diye düşündü. Yanıt bulamadı. Büyük üstat çok zayiat olmasın diye böyle yaptıklarını söylemişse de, ona inanmadı. *«Hadi oradan!... Sanki başka bir zaman çatışmaya girildiğinde adam ölmüyor. Bunlar mutlaka söyletemediğimiz bir dolap döndürüyor ama ne?»* diye düşündü.

Akıl hocası Guillaume de Nogaret, «Şövalyelerden hiçbirini yitirmeden kurtulmak istiyorlar da ondan.» dedi.

«Nereye kurtuluyorlar? Hepsini kıskıvrak yakaladık. Şimdi nasıl kurtulmayı umuyorlar ki?»

«Herhalde papaya güveniyorlar.»

Philippe'in hiç güleceği yoktu aslında ama bu söz üzerine gülmekten kendini alamadı. «Papa benim dediğimden bir gıdım bile dışarıya çıkamaz.»

«Bunu onlar da bilir. Dolayısıyla sadece papaya değil, bir de kardinallere güvenmekte olabilirler.»

Philippe, «O zaman güvendikleri o dağlara nasıl kar yağmış olduğunu da görecekler.» dedi. «Ne papa ne de kardinaller bana dokunabilir. Onları elimden kurtaramazlar. Bunun için önce o hazineyi bana getirip teslim etmeleri gerek. Sonra düşünürüz.»

«Bunu neye dayanarak söylüyorsun? Seni zorlayabilirler.»

«Hıristiyanlığa ihanet etmiş olan bu sapkınları koruyarak, ülkemde Tanrı'nın tek elçisi olan bana karşı çıkacaklarını mı söylüyorsun? Yapamazlar. Yapamayacaklarını göreceksin.»

Guillaume, «Ha, şu konu!» dedi.

Philippe, «Evet o!» diye doğruladı «Madem Tanrı benim Fransa kralı olmamı istedi, o zaman ben de bu ülkede onun tek elçisiyim. Papa da kardinaller de bana vız gelir. Hepsi benim altımdadır ve benim dediğimi yapmak zorundadır. İşte o kadar.»

Buna karşın her ne yaparsa yapsın, her neyi denerse denesin Tapınakçıların hazinesini, üstelik söz konusu üç kişiyi hiçbir yerde bulamayınca küplere bindi. Tapınakçıların La Rochelle limanındaki gemilerinin tutuklama eyleminden bir gün önce hep birlikte denize açılmış olduğunu öğrenince, çıldırmasına ramak kaldı. Kimi şövalyelerin kaçmış olduğunu bilmiyordu. Bilse de önemsemezdi. Hazineyi gemiyle uzak bir yere götürmüş olsalar gerekti. Acaba nereye? Parmaklarının ucundan kaçırmıştı.

Hemen Avrupa'daki tüm krallara birer mektup döşendi. Fransa'daki gibi, onların da kendi ülkelerindeki Tapınak Şövalyelerini tutuklamalarını istedi. Üstelik bunun için bambaşka bir gerekçe ileri sürdü. Tapınak Şövalyeleri'nin hepsinin "sapkın" olduğunu, bunu papanın da onaylamış bulunduğunu, bir an önce yakalanıp engizisyona teslim edilmeleri gerektiğini bildirdi.

Neye yarar!... Sanki öyle yapınca hazineyi bulacak!

Diğer ülkelerin krallarından kimisi Philippe'in yaygarasına aldırmadı; kimisi ters bir yanıt verdi; kimisi "Ne şiş yansın ne kebap!" tarzında, durumu politik bir şekilde idare etme yolunu tuttu. Kimisi ise özellikle papanın da Fransa kralını destekleyip Tapınakçıların tutuklanmasından yana bir bildirge yayımlaması üzerine harekete geçti.

Bir süre sonra, Gérard de Villiers saklandığı yerde bulunup Paris'e getirildi. Philippe buna çok sevindi. Heyecanlandı. İşte şimdi hazinenin nerede olduğunu öğrenecekti.

Gérard'ı özel olarak Guillaume de Nogaret sorguya çekti.

Heyhat!... Ya bu adam çok dayanıklıydı, herkesi bülbül gibi öttüren işkenceler ona vız geliyordu ya da sahiden de hiçbir şey bilmiyordu.

Bir süre sonra Hugues de Pairaud da yakalandı.

Aynı şey!

Philippe ne yapacağını şaşırmıştı. Demek ki büyük üstat ve yardımcısı yalan söylemiyordu. Hazineyi Pierre d'Aumont'un kaçırmış olduğu belliydi. Yerini öğrenebilmesi için son umudu onun da yakalanmasıydı.

Elindeki şövalyeler artık hiçbir işine yaramıyordu. Her biri, hazine dışında her ne ile suçlanıp itiraf etmesi istenirse, hemen kabulleniveriyordu. Tapınak Şövalyelerinin sapkın olduğu ve tarikatın kurallarına aykırı olan ahlâksızca işler yaptıklarına dair bir sürü itirafname topladı. Bunları daha fazla elinde tutup da ne yapacaktı? Peyderpey engizisyona teslim etmeye girişti. «Ben üzerime düşeni yaptım. Ötesini papa düşünsün.» diyordu.

Dolayısıyla, papanın etkili olduğu ülkelerdeki Tapınakçılar, bu kez de engizisyon tarafından yargılanmaya başlandı.

Bu iş yıllarca sürdü. Hepsi suçlu bulundu. Hepsi yakılarak idama mahkûm edildi. Başka türlüsü beklenemezdi ki!

Philippe o işlere aldırış bile etmiyordu: *«Hepsi gebersin!... Hazinemi çaldılar.»* diye söylenip duruyordu.

* * *

Kardinaller Kurulu'nun, Tapınak Şövalyeleri Tarikatı'nın geleceği hakkında bir karara varması gerekiyordu. Kardinallerin çoğu «Belki şövalyelerden kimisi sapkınlığa yönelmiş olabilir. Fakat bundan ötürü doğrudan tarikatı suçlamak doğru olmaz. Öyle yapılacak olursa, biz de kusurlu duruma düşeriz. Kilise'nin saygınlığı zedelenir.» diyordu.

Sonunda, bu konuda papaya yetki vermeyi kararlaştırdılar. Böylece kendilerini sorumluluktan sıyrılmış saydılar.

Bir yanda Fransa kralının baskısı, diğer yanda aslında çoğu öyle düşünmeyen kardinaller arasında sıkışıp kalmış olan papa, sonunda kendince en doğru kararı verdi.

Tapınak Şövalyeleri Tarikatı'nın kapatıldığını ilan etti. Yıl 1312…

Ohhh!... Rahatlamıştı.

Fakat önceden düşünmemiş olduğu bir başka sorunla daha karşı karşıya geldi. Tarikatın birçok yerde taşınmaz malları vardı. Şimdi bunlar ne olacaktı?

Ona da çare buldu.

Doğrudan Papalığa bağlı olan bir tarikat daha vardı: Asal işi hastaların bakım ve tedavisi olduğu için kısaca **"Hastaneciler"** olarak da anılan **Kudüs Aziz Yahya Şövalyeleri Tarikatı** *(Ordre des Chevaliers de Saint Jean de Jérusalem)*.

Bu örgüt, sürekli olarak para yiyordu. Bu nedenle Kilise'nin başına dert olmuştu ama papa onlara açıkça *«Ne haliniz varsa görün. Bizim size destek verecek gücümüz kalmadı. Kendi gelirinizi kendiniz sağlayın.»* gibi bir söz edemiyordu. Zaten bu nedenle önceki papalar, onları Tapınakçılar ile birleştirmeye kalkışmış ama başaramamıştı.

İşte şimdi papa kaçırılmaz bir fırsat yakalamış oluyordu. Bir bildirge daha yayımladı. Buna göre, Tapınakçıların tüm mal varlığı Hastaneciler'e devredilecekti.

Kızılca kıyamet koptu. Hemen hiçbir ülkenin kralı böyle bir işe yanaşmadı. Tapınakçıların mal varlığının çoğunun üzerine doğrudan kendileri oturdu. Bu arada, papanın da hatırı kalmasın diye Hastanecilere de ufak tefek bir şeyler bıraktılar.

Hele Philippe... Zaten çıldırmış gibiydi. Bir de bu iş çıkınca, aklı başından uçup gidecekti sanki. Yahu bu papa kendini kim sanıyordu da onun ülkesindeki malları bir başkasına peşkeş çekmeye kalkışıyordu. Sormadan, danışmadan nasıl yapabilirdi böyle bir işi?

Olan olmuş, ok yaydan çıkmıştı. Papanın bildirgesini ne iptal ettirebilir ne değiştirtebilirdi. Bu papa da iyice can sıkmaya başlamıştı. Demek onun da icabına bakılması gerekecekti ama önce durup şu soruna bir çözüm bulunmalıydı. Hazinenin elden kaçırılması yetmemiş gibi buna bir de taşınmaz mal varlığı mı katılacaktı? Öyle şey olmazdı.

Guillaume de Nogaret, her zaman olduğu gibi bu kez de kralının imdadına yetişti. «Dert etme.» diyerek onu rahatlatmaya girişti. «Bak şimdi ne yapacağız... Tapınakçıların tutuklanması bize kaça mal oldu. Önce bunu belirleyelim.»

«Ne bileyim ben? Hesabını mı tuttum.»

«Hesabını tutmuş olmak gerekmiyor. Çıkaralım yeter.»

«Sonra? Bu ne işe yarayacak?»

«Şuna yarayacak... Fransa kralı bu işi niçin yaptı?... Kendisi için mi?... Ne münasebet!... Tüm Hıristiyan dünyası adına yani Kilise için yaptı. Dolayısıyla Kilise, bu iş için yapılmış olan masrafları ödemeli. Nasıl ödeyecek? Parası mı var? Yok. Oysa Tapınak Şövalyeleri Tarikatı'nın tüm varlığı Kilise'nin sayılır. Şayet hazine ele geçseydi sorun olmayabilirdi. Masrafın oradan karşılanması düşünülebilirdi.»

Guillaume devam edecekti ama Philippe dayanamayıp onun sözünü kesti. «Yani sen şimdi şayet hazineyi ele geçirseydik bunu Kilise'ye mi verecektik demek istiyorsun?»

«Evet öyle diyorum. Fakat ne yazık ki hazine bulunamadı diyorum. Zaten bulması da bize değil, Kilise'ye düşer diyorum. Kilise kendi malına sahip çıksın. Hem kim diyor hazinenin papanın eli altında olmadığını? Hiç kimse. Belki de ondadır.»

«Guillaume, seninle başa çıkılmaz. Sonra?... Devam et.»

«Tüm bunlar yetmezmiş gibi şimdi bir de papa kalkıp ne yapıyor? Kendisine bağlı olan ve kapatmış olduğu bir tarikatın mal varlığını yine kendisine bağlı olan öteki tarikata aktarıyor. Yani bir cebinden diğerine. Bu arada bizim yaptığımız masraf ne oluyor? Sineye mi çekeceğiz? Kesinlikle hayır!»

«Peki ne yapacağız?»

«Hesabını çıkaracağız. Papa ya bunu Fransa'ya öder ya da bu ülkedeki mal varlığını hiç kimseye aktaramaz. Fransa kralı, alacağına karşılık Hastanecilere verildiği söylenen taşınmazlar üzerine geçici olarak el koyar.»

«Dedim ya seninle başa çıkılmaz diye.»

Philippe, yıllardan beri hiç bu kadar keyiflenmemişti.

* * *

Tüm bunlar olup biterken, Philippe, istihbarat örgütünden bir başka haber daha almıştı.

Pierre d'Aumont, İskoçya'da görülmüştü. Dahası, oradaki Tapınak Şövalyeleri'nin sayısının arttığı, birçok Fransız asıllı şövalyenin geldiği söyleniyordu.

«Vay sütü bozuk!... Demek oraya kaçmış ha!» dedi. «Adım gibi eminim ki hazineyi de oraya götürmüştür.»

Şimdi ne yapacaktı? İskoçya'da papanın borusu ötmezdi. Robert Bruce lâf dinlemezdi; kendi bildiğini okurdu. «Ne vardı sanki onu aforoz edecek?» diye düşündü. «Bak şimdi belki karşı karşıya pazarlık masasına otururduk.»

Daha önce bundan ötürü papaya çıkıştığında, beriki «Ben İskoçların tümünü aforoz ettim zaten.» demişti. Bunun üzerine Philippe, *«İyi halt ettin. Sanki seni pek takıyorlardı da!»* demek isterdi ama bunu papanın yüzüne karşı açıkça söyleyememişti. «Bunlar Hıristiyan falan değil. Hepsi düpedüz kendi putlarına tapıyor. Kelt Kilisesi diye bir şey tutturmuş gidiyorlar. Sen ya bunun farkında değilsin ya da anlamak işine gelmiyor. Aslında Tapınakçılar onlardan daha bile iyi sayılır; hiç olmazsa İsa'nın yolundan ayrılmadıklarında diretiyorlar. Onların ise böyle bir iddiası bile yok. Kaplumbağa gibi kabuğunun içine çekilmişsin. Orada uyuyorsun. Çık artık dışarı.» demişti.

Zaten bu konuşmalarından sonra papa, bir de Philippe'in gösterdiği belgeleri görünce, Tapınakçıların diğer ülkelerde de tutuklanmasını isteyen bildirgesini yayımlamıştı.

Philippe ise Robert Bruce ile görüşme yoluyla hiçbir yere varılamayacağına bildiğinden, onu dolaylı olarak alt etmenin bir başka yolunu düşündü. Bunun için de, İngiltere Kralı Edward'a hitaben usturuplu bir mektup yazdırdı.

İngiltere'nin yeni kralı 2. Edward, hiç de babası 1. Edward gibi güçlü bir kişiliğe sahip değildi. Babası, sağlığında İskoçlar ile çok didişmiş ama onları dize getirememişti.

Philippe, daha 30 yaşına bile gelmemiş olan bu genç kralın damarına bastı. Onu göklere çıkardı. Parlak sözlerle, Avrupa'da herkesin ona çok güvendiğini, babasının beceremediği birçok şeyi yüksek yeteneğiyle başaracağına emin olduğunu belirtti. Elbette yılan öyküsü durumuna düşmüş olan şu İskoçya sorununu da en kısa sürede çözümleyecekti. Ona bir tek *«Tüm ordunu topla ve İskoçların üzerine saldır.»* demediği kaldı.

Şayet İngiltere İskoçya'ya egemen olursa, Tapınakçıların hazinesi bu kez İngiltere kralının eline geçerdi ama Philippe onunla anlaşmanın bir yolunu bulabilirdi.

Guillaume de Nogaret, «Zayıf bir olasılık gibi görünüyor ama bakarsın bir sonuç alınır. İyisi mi bu arada Tapınakçıların büyük üstadını ve hazine ile ilgisi olabilecek diğer şövalyeleri engizisyona teslim etmeyip kendi elimizde tutalım.» diye bir öneri getirdi. «Bunun için de bir mazeret uydururuz.»

«İyi dedin. Öyle yapalım. Bakarsın bir işe yararlar.»

Önceleri öyle düşündüler ama sonunda onlar da halkın gözü önünde yakılarak idam edilmekten başka hiçbir işe yaramadılar.

Kısa bir süre sonra, Philippe de ölüm döşeğine düştü.

Son nefesini verirken, daha hâlâ *«Hazinemi kaçırdılar.»* diye sayıklıyordu.

Sonrası: Tapınakçıların Hazinesi 2 - Orkney